

ผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ

นางประกายกาญจน์ แห่งชาติ ไชยยา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาระดับปริญญาโท ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2554
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

EFFECTS OF USING ACTIVITIES BASED ON SOCIAL INFORMATION PROCESSING
MODEL ON UNDESIRABLE BEHAVIORALS OF STATELESS KINDERGARTENERS

Mrs.Prakaykan Hangchart Chaiya

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Early Childhood Education

Department of Curriculum and Instruction

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2011

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทาง
สังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล
ไร้รัฐ ไร้สัญชาติ

โดย

นางประกายกาญจน์ แห่งชาติ ไชยยา

สาขาวิชา

การศึกษาปฐมวัย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

อาจารย์ ดร.ปัทมศิริ ธีรานุรักษ์ จารุชัยนิวัฒน์

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาามหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย กาญจนวาสี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จีระพันธุ์ พูลพัฒน์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(อาจารย์ ดร.ปัทมศิริ ธีรานุรักษ์ จารุชัยนิวัฒน์)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร.อรชชา ตูลานันท์)

ประกายกาญจน์ แห่งชาติ ไชยยา : ผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวล
ข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ.

(EFFECTS OF USING ACTIVITIES BASED ON SOCIAL INFORMATION
PROCESSING MODEL ON UNDESIRABLE BEHAVIORALS OF STATELESS
KINDERGARTENERS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : อ.ดร. ปัทมาศิริ ธีรานุรักษ์

จารย์ชัยวัฒน์, 199 หน้า.

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม
ที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ใน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรม
ที่แสดงออกทางวาจา และด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ
เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ วัยอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 40 คน สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
การดำเนินการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การพัฒนากิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูล
ทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ขั้นที่ 2 ขั้นสร้างเครื่องมือวิจัย
และขั้นที่ 3 การทดลองใช้ กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึง
ประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ โดยใช้เวลาดทดลอง 10 สัปดาห์

ผลการวิจัยมี คือ 1) เด็กกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมที่ไม่พึง ประสงค์หลังการทดลองใช้กิจกรรมตาม
รูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมลดลงที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 2) หลังการทดลอง
เด็กกลุ่มทดลอง มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงกว่าเด็กกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05

กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมฯ ที่ปรับปรุงแล้ว ประกอบด้วยหลักการ
วัตถุประสงค์ เนื้อหา การจัดกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมฯ และการประเมินผล การจัด
กิจกรรมฯ แบ่งเป็น 2 ระยะ คือระยะที่ 1 การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน คือ 1)เผชิญ
ปัญหาผ่านกรณีตัวอย่าง 2)ทำความเข้าใจในสถานการณ์ 3)กำหนดวิธีแก้ปัญหา 4)เลือกวิธีแก้ปัญหา
5)ดำเนินการแก้ปัญหา และ 6) ประเมินผลการแก้ปัญหา ระยะที่ 2 การนำไปใช้ ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน
คือ 1)เผชิญปัญหาผ่านสถานการณ์จริง 2)ทำความเข้าใจในสถานการณ์ 3)กำหนดวิธีแก้ปัญหา 4)เลือกวิธี
แก้ปัญหา 5)ดำเนินการแก้ปัญหา และ 6) ประเมินผลการแก้ปัญหา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบ
สังเกตพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ วิเคราะห์ข้อมูลโดย
การหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ภาควิชา หลักสูตร และการสอน.....ลายมือชื่อ นิสิต

สาขาวิชา การศึกษาปฐมวัย.....ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ปีการศึกษา 2554.....

5183350827 : MAJOR EARLY CHILDHOOD EDUCATION

KEYWORDS : SOCIAL INFORMATION PROCESSING / UNDESIRABLE BEHAVIORALS
OF STATELESS

PRAKAYKAN HANGCHART CHAIYA : EFFECTS OF USING ACTIVITIES ON
SOCIAL INFORMATION PROCESSING MODEL ON UNDESIRABLE
BEHAVIORALS OF STATELESS KINDERGARTENERS.

ADVISOR : PATTAMASIRI TEERANURUK JARUCHAINIWAT, Ph.D.,
pp.

The purposes of this research were to study the effects of using activities on social information processing model on undesirable behavioral of stateless kindergarteners, in 2 sides; 1) verbal expression behavioral and 2) physical action expression behavioral. The samples were forty stateless kindergarteners of Office of the Basic Education Commission. The method of study consisted of 3 phases, first, developing the instructional model, second, developing the research tools, and field testing the developed instructional process for 10 weeks.

The research results were as follows: 1) the average post-test of the experimental group was undesirable behavioral lower than at the .05 level; 2) after the field test, undesirable behavioral average score of the experimental group was significantly lower than that of the control group at .05 level.

The instructional model consisted of principles, objectives, contents, instructional procedure and evaluation. The instructional model was designed to the effect of using activities on social information processing model on undesirable behavioral of stateless kindergarteners. Two instructional model were: the first phases have six steps : 1) using cues from case 2) reading a social situation 3) identifying goals 4) selecting a solution 5) carrying out the selects solution and 6) evaluating the outcome of the solution, the second phases have six steps: 1) using cues from situation 2) reading a social situation 3) identifying goals 4) selecting a solution 5) carrying out the selects solution and 6) evaluating the outcome of the solution. The tools used in this study were the observation form of undesirable behavioral of stateless kindergarteners. The data collected was analyzed by arithmetic mean, standard deviation, and t-test.

Department : Curriculum and Instruction.....

Student's Signature

Field of Study : Early Childhood Education

Advisor's Signature

Academic Year : 2012.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีด้วยความอนุเคราะห์จาก อาจารย์ ดร.ปัทมศิริ ธีรานุรักษ์ จารุชัยนิวัฒน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้กรุณาให้ คำปรึกษา คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี และให้กำลังใจ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาเป็นอย่างยิ่ง ขอกราบพระคุณอย่าง สูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ผู้ร่วมพิจารณาโครงร่างวิทยานิพนธ์ทุกท่าน ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของท่านผู้ทรงคุณวุฒินายโกศล ปราคำ ดร.รังสรรค์ วิบูลอุปถัมภ์ และดร.ศิริมาศ โกศลย์พิพัฒน์ ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ให้คำแนะนำ และตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

กราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.จีระพันธุ์ พูลพัฒน์ ประธานกรรมการ สอบวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.อรชยา ตูลานันท์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะต่างๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงวิทยานิพนธ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอบพระคุณ ผู้บริหารและคณะครู ศูนย์การเรียนวัดป่าเป้า และโรงเรียนชุมชน บ้านบวกรกน้อย จังหวัดเชียงใหม่ ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล ขอขอบคุณนักเรียนชั้น อนุบาลปีที่ 2 สำหรับความร่วมมืออย่างดีในการทำวิจัยครั้งนี้ และขอขอบพระคุณบุคลากรทุกท่าน ในการอำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่เนงคราญ แห่งชาติและนายสงฆ์ ไชยยา ที่คอยให้กำลังใจและความช่วยเหลือจนทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จได้ในวันนี้ และขอขอบคุณ เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ สาขาวิชาการศึกษาศรีสุริยวงศ์ และเพื่อนทุกคนที่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจที่ดี ตลอดมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
สมมติฐานการวิจัย.....	6
ขอบเขตการวิจัย.....	7
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	8
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	8
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
1. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล.....	11
1.1 ความหมายของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล.....	11
1.2 ลักษณะของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล.....	12
2. ทฤษฎีพื้นฐาน หลักการและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการประมวลทาง สังคม.....	15
2.1 ทฤษฎีพื้นฐาน หลักการเกี่ยวกับการแก้ปัญหาทางสังคม.....	15
2.1.1 ทฤษฎีการแก้ปัญหาทางสังคมของอัลเบิร์ต แบนดูรา.....	15

2.1.2 การบูรณาการกระบวนการทางสังคมของ Crick และ Dodge.....	18
2.1.3 การบูรณาการกระบวนการทางด้านอารมณ์และประมวลข้อมูลทางสังคมของ Kandel.....	19
2.2 แนวคิดของรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม.....	20
2.3 บทบาทครูในการสอนเพื่อแก้ไขปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล.....	21
3. การจัดการศึกษาให้แก่เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติในประเทศไทย.....	23
3.1 ความหมายของเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ	23
3.2 นโยบาย ยุทธศาสตร์ในการจัดการศึกษาแก่ที่ไม่มีสัญชาติ	23
3.2.1 พันธกรณีระหว่างประเทศ	24
3.2.2 นโยบาย กฎหมาย ระเบียบที่เกี่ยวข้องกับเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติในประเทศไทย	24
3.3 สภาพการจัดการศึกษาแก่เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติในประเทศไทย	32
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	34
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	35
ตอนที่ 1 การพัฒนากิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมสำหรับเด็กวัยอนุบาล.....	36
ตอนที่ 2 การสร้างเครื่องวิจัย.....	43
ตอนที่ 3 การทดลองใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลของมูดทางสังคม	48
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าสถิติเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์.....	55
1.1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	55
1.2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง.....	56
1.3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม.....	57

บทที่	หน้า
1.4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	57
1.5 การเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง.....	58
1.6 การเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง.....	59
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล.....	60
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ.....	72
สรุปผลการวิจัย.....	74
อภิปรายผลการวิจัย.....	74
ข้อเสนอแนะสำหรับการนำวิจัยไปใช้.....	77
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในระดับต่อไป.....	77
รายการอ้างอิง.....	78
ภาคผนวก.....	81
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ.....	82
ภาคผนวก ข ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	84
ภาคผนวก ค ตัวอย่างแผนการสอนตามรูปแบบการสอนแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม.....	92
ภาคผนวก ง นิทาน กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ	105
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	120

สารบัญญัตราสาร

ตารางที่	หน้า
1 เนื้อหาในกิจกรรมการสอนตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล.....	39
2 สรุปข้อมูลการตรวจสอบแผนการสอนตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม.....	42
3 กรอบแนวคิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล.....	44
4 ค่าความจริงของแบบสังเกตพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล.....	47
5 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	56
6 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง.....	56
7 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม.....	57
8 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	58
9 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง.....	58
10 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง.....	59

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	การเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ทางสังคม.....	17
2	กรอบแนวคิดการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม.....	37
3	แผนการดำเนินงานการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม.....	40
4	การเปรียบเทียบขั้นตอนของการสอนตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมและ การสอนแบบปกติ.....	50

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เด็กอนุบาลเป็นช่วงวัยที่มีความสามารถในการเรียนรู้ได้มากที่สุด ดังที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 ระบุว่าการจัดการศึกษาในระดับก่อนประถมศึกษาเป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษาตลอดชีวิต เนื่องจากการจัดการศึกษาระดับอนุบาลเป็นการปูพื้นฐานและเสริมสร้างพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์-จิตใจ สังคม และสติปัญญาให้แก่เด็ก โดยยึดหลักการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและวิถีชีวิตของเด็กตามบริบทชุมชน สังคม และวัฒนธรรมไทย และมาตรา 10 กำหนดว่าบุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีซึ่งรัฐต้องจัดให้ทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายรวมถึงการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กสามารถดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างมีคุณภาพและมีความสุข เพื่อเตรียมเด็กให้มีความพร้อมก่อนเข้าเรียนในระดับประถมศึกษา รวมถึงเป็นคนที่มีคุณภาพที่ดีต่อไปในอนาคต (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546)

กระทรวงศึกษาธิการ มีนโยบายให้โอกาสทางการศึกษาแก่เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ โดยออกระเบียบว่าด้วยหลักฐานในการรับนักเรียนนักศึกษาเข้าเรียนในสถานศึกษา พุทธศักราช 2548 ให้เด็กที่ไม่มีหลักฐานทางทะเบียนราษฎรหรือไม่มีสัญชาติไทยสามารถเข้าเรียนในสถานศึกษาของไทยได้นอกจากนี้ มติของคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2548 ได้จัดสรรงบประมาณเป็นค่าใช้จ่ายรายหัวแก่สถานศึกษาที่จัดการศึกษาแก่เด็กที่ไม่มีหลักฐานทางทะเบียนราษฎร ทำให้ปัจจุบันเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ มีสิทธิเข้าเรียนในสถานศึกษาได้เช่นเดียวกับเด็กไทย โดยไม่จำกัดระดับและประเภทการศึกษา (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1, 2552) นอกจากนี้ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงมีพระราชดำริสในการประชุมสัมมนาการศึกษาเพื่อผู้ลี้ภัย ณ กรุงเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 2545 ทรงชี้ให้เห็นความสำคัญของการจัดการศึกษาแก่เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ความว่า “...การศึกษาเป็นเรื่องของโครงการระยะยาว แต่ในขณะที่เดียวกันเป็นเรื่องเร่งด่วนอย่างยิ่ง เราไม่มีเวลาพอเพื่อรอผลจากการค้นหาหลักฐาน เพื่อพิสูจน์ว่าเด็กเหล่านี้จัดอยู่ในประเภทบุคคลถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่เพราะเด็กๆ จะเติบโตขึ้นทุกวัน การจัดการศึกษาเป็นงานที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าที่จะมีใครสามารถทำคนเดียวตามลำพังได้ เพราะเป็นงานที่ต้องใช้ความพยายามอย่างจริงจังเป็นจั้งที่สุด พร้อมทั้งความมุ่งมั่นที่มีความ

ตั้งใจจริงจากทุกฝ่ายและสิ่งเหล่านี้จะเป็นจริงได้ต้องอาศัยน้ำใจที่โอบอ้อมอารี และจิตใจที่เอื้ออาทรต่อผู้อื่น เด็กกลุ่มนี้จะเป็นกลุ่มที่ช่วยเสริมสร้างความมั่นคงของประเทศ เพราะหากเด็กกลุ่มนี้ได้รับการศึกษาไทยจะซึมซาบความคิด ประเพณีวัฒนธรรมตลอดจนจิตวิญญาณความเป็นไทยไว้ และจะช่วยเป็นกลุ่มกันชนตามรอยตะเข็บชายแดนของประเทศได้...”

ความต้องการแรงงานต่างด้าวราคาถูกในประเทศไทยเพื่อประกอบอาชีพที่ไม่สามารถจ้างแรงงานไทยได้ ส่งผลให้มีบุคคลอพยพย้ายถิ่นจากประเทศเพื่อนบ้าน เข้ามาอาศัยพักพิงในประเทศไทยเป็นจำนวนมากและเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน จากปัญหาดังกล่าวส่งผลให้เด็กไร้รัฐไร้สัญชาติ ทั้งที่อพยพติดตามครอบครัวและที่เกิดในประเทศไทย ไม่มีสิทธิในการได้รับการศึกษา เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติส่วนใหญ่ ถูกปล่อยปละละเลยให้ตกอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม ขาดการดูแลเอาใจใส่และไม่ได้รับการอบรมพฤติกรรมที่ถูกต้อง เนื่องจากพ่อแม่ไม่มีเวลาเลี้ยงดูและมีสภาพความเป็นอยู่ที่ไม่เอื้ออำนวย ทำให้ขาดโอกาสในการได้รับการพัฒนาที่เหมาะสมตามวัย ส่งผลกระทบให้มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว ทำร้ายร่างกายผู้อื่น วิดตกังวล เครียด กลัว หงุดหงิด ขี้รำคาญ โกรธ ขี้โมโห เกรี้ยวกราด ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวส่งผลกระทบต่อเพื่อน หรือสังคมที่เด็กอาศัยอยู่ (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1, 2552)

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 กับ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 3 เป็นหน่วยงานที่ให้ความสำคัญด้านการจัดการศึกษาสำหรับเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ และได้ร่วมกันจัดตั้งโครงการศูนย์การเรียนรู้จากไร่ส้มสู่สวนคอนกรีตโดยมีแนวคิดเพื่อให้เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติที่ไม่มีโอกาสทางการศึกษาจากพื้นที่อำเภอฝาง พื้นที่อำเภอเมือง และพื้นที่อำเภอใกล้เคียง ได้รับสิทธิและโอกาสทางการศึกษา โดยใช้พื้นที่ของศูนย์การเรียนรู้วัดป่าเป้า อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ในปีการศึกษา 2554 มีนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 (อายุ 3-5 ปี) จำนวน 21 คน ชั้นอนุบาลปีที่ 2 (อายุ 6-8 ปี) จำนวน 25 คน รวม 46 คน ซึ่งเป็นเด็กไทยใหญ่ทั้งหมด การบริหารงานของศูนย์การเรียนรู้วัดป่าเป้า อยู่ในความดูแลและรับผิดชอบของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่เขต 1 มีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องคือ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 3 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เทศบาลนครเชียงใหม่ องค์การยูนิเซฟ กลุ่มเพื่อเด็ก มูลนิธิโรงเรียนสตาร์ฟิช มูลนิธิแมป มูลนิธิเดอะเบย์ มีแนวทางในการดำเนินงานการจัดการศึกษาสำหรับเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติที่อพยพติดตามผู้ปกครองจากพื้นที่อำเภอฝาง อำเภอแม่สาย อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่ มาทำงานในเขตอำเภอเมือง อำเภอสันกำแพง อำเภอแม่อน อำเภอดอยสะเก็ด และอำเภอใกล้เคียง ที่อาศัยตามแหล่งก่อสร้าง อาศัยตามบ้านนายจ้างหรือโรงงาน (พื้นที่หลังบึงชีสาขางดง พื้นที่ห้วยตึงเฒ่า

พื้นที่ข้างเผือก พื้นที่หนองหอย พื้นที่หลังสนามบิน พื้นที่พิชชวงโลก พื้นที่ข้างเคียน) และจะเปิด ศูนย์การเรียนรู้ฯ ลักษณะนี้อีกให้ครบทั้ง 4 มุมเมืองของจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ของโครงการในการสร้างระบบการศึกษาที่ต่อเนื่องสำหรับเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติให้ได้รับการเตรียม ความพร้อมในระดับอนุบาลของศูนย์การเรียนรู้ฯ ก่อนที่จะเข้าเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในระบบโรงเรียนรัฐบาลต่อไป (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1, 2552)

ผลจากการสัมภาษณ์ครู ศึกษานิเทศก์ชำนาญการ ผู้อำนวยการโรงเรียน สังกัด สำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 3 สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่าการที่พ่อแม่ของเด็กต้องออกไปทำงานรับจ้าง ทำให้เด็ก ขาดการดูแล การเลี้ยงดู และเอาใจใส่ที่เหมาะสม ส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และ การเลียนแบบพฤติกรรมจากผู้ใหญ่หรือสื่อต่างๆ เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว เจ้าอารมณ์ ก่อวินผู้อื่น ดี ชกต่อย ทะเลาะกัน ทำร้ายร่างกายผู้อื่น แย่งของเล่น โกรธ หงุดหงิด กระตืบเท้า พูดคำหยาบ พูดข่มขู่ ขี้อิจฉา ใช้คำพูดไม่สุภาพ นอกจากนี้ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 3 (2551) ได้ระบุถึง พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ไว้ว่า เด็กกลุ่มนี้มีคุณภาพชีวิตที่ต่ำมาก ไม่มี โอกาสได้รับสวัสดิการสังคมที่ดีเพราะเป็นเด็กผิดกฎหมาย อีกทั้งพ่อแม่ ผู้ปกครองต้องทำงาน ไม่มี โอกาสได้อบรมเลี้ยงดูเท่าที่ควร ทำให้เด็กเติบโตในสภาพสังคมที่ไม่ดี มีโอกาสเสี่ยงที่จะก่อคดี อาชญากรรมรุนแรงในอนาคต ส่งผลกระทบให้เด็กมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็น ลักษณะของพฤติกรรมก้าวร้าว (Aggressive Behavior)

สมโภชน์ เขียมสุภาษิต (2549) กล่าวถึงพฤติกรรมก้าวร้าวว่า เป็นพฤติกรรมที่แสดงออก ถึงการเรียกร้องสิทธิแห่งตน โดยไม่สนใจว่าจะไปก้าวก่ายของสิทธิของผู้อื่นหรือไม่ ซึ่งการ แสดงออกจะมีลักษณะของการข่มขู่ บีบบังคับ เรียกร้อง หรือลักษณะของการแสดงออกที่รุนแรง ผู้ที่แสดงความก้าวร้าว นั้น มักจะให้ความสนใจน้อยมากหรือไม่ให้ความสนใจเลยต่อความรู้สึกและ สิทธิของบุคคลที่เป็นเป้าหมายของความก้าวร้าว นอกจากนี้ บุคคลที่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวจะมี ความรับผิดชอบน้อยมากต่อผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตน พฤติกรรมก้าวร้าว สามารถแบ่งได้ 2 ทางคือ ทางตรงและทางอ้อม พฤติกรรมก้าวร้าวที่เป็นลักษณะทางตรง ได้แก่ การพูดจาด้วย วาจาข่มขู่ กรรโชก หรือพูดจาดูถูกเหยียดหยาม รวมถึงการแสดงออกทางท่าทางการกระทำ เช่น การแกว่งหมัดไปมา การมองอย่างเหยียดหยาม และการทำร้ายร่างกาย พฤติกรรมก้าวร้าว ที่แสดงออกในลักษณะทางอ้อม ได้แก่ การพูดจาเสียดสี หรือการนินทาให้ร้าย เป็นต้น นอกจากนี้ Essa (2003) แบ่งลักษณะของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ออกเป็น 6 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 พฤติกรรมก้าวร้าวและต่อต้านสังคม ได้แก่ ตี กัด ขว้างของ ทำร้ายคนอื่น สบถ สาบาน สาปแช่ง พุดล้อเลียน/ตั้งฉายา ไม่แบ่งปัน การให้สินบน/การให้ของโดยมีข้อแลกเปลี่ยน การนำของผู้อื่นมาเป็นของตน ไม่ร่วมมือ

กลุ่มที่ 2 พฤติกรรมรบกวน ได้แก่ รบกวนเวลารวมกลุ่ม เดินออกไปจากห้องเรียน วิ่งไปอย่างไม่มีจุดหมายรอบๆ ห้อง ตะโกนในห้องเรียน ทิ้งขว้างเพื่อทำให้เกิดเสียงดัง

กลุ่มที่ 3 พฤติกรรมทำลาย ได้แก่ ฉีกหนังสือ ทำของเล่นตก เอาของทิ้งลงในชักโครก ใช้กระดาษอย่างสิ้นเปลือง ทำลายงานของคนอื่น

กลุ่มที่ 4 พฤติกรรมทางอารมณ์และพึ่งพาผู้อื่น ได้แก่ ร้องไห้ นอนฟาดแข่งฟาดขา ทำปากยื่นปากยาว ทำเสียงเด็กทารก ดูดนิ้ว ควบคุมการขับถ่ายไม่ได้ ทำเลอะเสื้อผ้า เกะติดคนอื่น เรียกร้องความสนใจ ส่งเสียงดัง เล่นอวัยวะเพศ

กลุ่มที่ 5 ความร่วมมือในกิจกรรมทางสังคมและกิจกรรมโรงเรียน ได้แก่ ไม่ร่วมกิจกรรม ไม่ร่วมในการเล่นทางสังคม อายเมื่อทำกิจกรรมกลุ่ม เล่นกับของเล่นเพียงชิ้นเดียว ไม่ค่อยร่วมในกิจกรรมพัฒนากล้ามเนื้อใหญ่ ไม่ค่อยร่วมในกิจกรรมการแสดง ความสนใจสั้น ไม่ค่อยพูด

กลุ่มที่ 6 พฤติกรรมเกี่ยวกับการกิน ได้แก่ กินยาก กินมาก กินมูมมาม

กล่าวโดยสรุปพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่พบสามารถแบ่งกลุ่มได้เป็น 2 ด้านใหญ่ๆ คือ ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา และด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ

การป้องกันและแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มีความสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กไม่เฉพาะกับเด็กกลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยงเท่านั้น (Huffman, Mehlinger และ Kerivan, 2000 อ้างถึงใน Honig, 2007) ดังนั้นครูจึงต้องทำหน้าที่พัฒนาให้เด็กทุกคนได้รับโอกาสในการปลูกฝังทัศนคติ ค่านิยม ที่ถูกต้องและเหมาะสม เพื่อลดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และควรเน้นให้เด็กมีความเข้าใจความรู้สึกอารมณ์ของตน การแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่เป็นที่ยอมรับในสังคมผ่านการฝึกปฏิบัติ (Pettit, 1997 อ้างถึงใน Honig, 2007) และทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับกิจวัตรประจำวันของเด็กโดยครูมีบทบาทในการเป็นแบบอย่างและให้คำแนะนำ (Schick และ Cierpka, 2005 อ้างถึงใน Cooke, 2007) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการป้องกันพฤติกรรมรุนแรงของเด็กวัยอนุบาล อายุ 5-8 ปี ในเด็กวัยอนุบาล ของโรงเรียนอนุบาลที่ วอ ซิง ตัน ดี.ซี จำนวน 716 คน เป็นระยะเวลา 1 ปีการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า เด็กวัยอนุบาลมีพฤติกรรมที่ต่อต้านสังคมและพฤติกรรมรุนแรงลดลงร้อยละ 97.56

จีระพันธุ์ พูลพัฒน์ (2548) กล่าวว่า ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนอาจเกิดจากตัวเด็กเอง จากเพื่อนในชั้นเรียน หรือจากครู ซึ่งจะนำไปสู่การมีปัญหาด้านสภาวะทางจิตใจ เด็กทั่วไปแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์จนทำให้ตนเอง เพื่อนๆ และครูได้รับความเดือดร้อน รำคาญใจ ซึ่งเด็กที่มีปัญหาเหล่านี้มักจะมีผลการเรียนต่ำ ครูจึงเป็นผู้มีความสำคัญที่สุดในการป้องกันและแก้ไขปัญหาด้านสภาวะทางจิตใจ ถ้าครูสามารถป้องกันและแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสมและถูกวิธีก็จะไม่กระทบกระเทือนกับกิจกรรมการเรียนการสอนของเด็กทั้งชั้น ซึ่งหมายถึงว่าครูต้องวางแผนการปฏิบัติที่ทำให้เกิดสภาพแวดล้อมที่มีระบบและส่งเสริมการเรียนรู้ การวางแผนการจัดการกิจกรรมประจำวัน และกระบวนการทำงาน ระบบสำหรับการดูแลปัญหาพฤติกรรมและปัญหาการรบกวนชั้นเรียน (Kauchak และ Eggen, 1998) การสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูกับเด็ก เป็นจุดเริ่มต้นที่ดีในการปรับเปลี่ยนมุมมองเกี่ยวกับตนเองของครูและเด็กให้มีความหมายตรงกันมากขึ้น ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงการทำทลายความตึงเครียดต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ ดังนั้น ครูจึงต้องมีการเตรียมความพร้อมทางด้านความรู้ และหลักจิตวิทยาเพื่อกระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ นอกจากนี้ ครูยังต้องรู้จักวิธีการแก้ไขพฤติกรรมที่ถูกต้องด้วย (Mayer , 1999)

รูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม (Social Information Processing Model) เป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งในโปรแกรมเชกเก้น สเตป (The second Step Program) ซึ่งสนับสนุน และพัฒนาความสามารถทางสังคมและการลดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็ก ตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลจนถึงมัธยมศึกษา โปรแกรมเชกเก้น สเตป ได้นำเสนอวิธีจัดการกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และการแก้ปัญหาทางสังคม โดยกระตุ้นให้เด็กคิดแก้ปัญหาและแสดงความรู้สึกของตนเอง คือความรู้สึกกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ระบุปัญหาที่เด็กพบ และคิดหาวิธีการแก้ไขปัญหา ครูมีบทบาทหน้าที่ในการเป็นผู้สนับสนุน ผู้แนะนำ ผู้กระตุ้นให้เด็กได้ฝึกคิดแก้ปัญหา เด็กจะได้เรียนรู้อารมณ์ความรู้สึกของตนเอง เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น และวิธีจัดการกับพฤติกรรมของตนเอง (Lyman และ Hembree-Kigin, 1994 อ้างถึงใน Cooke, 2007) โดยกระบวนการเรียนการสอนจะใช้สถานการณ์ที่แสดงถึงความสัมพันธ์เชิงสังคมเพื่อให้เด็กฝึกคิดแก้ปัญหาเลือกวิธีการแก้ไขปัญหา และการประเมินผลการแก้ปัญหาจากสถานการณ์ นอกจากนี้ (Crick, Casas และ Moher, 1997 อ้างถึงใน Honig, 2007) กล่าวว่า การป้องกันและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มีความสำคัญต่อการพัฒนาเด็กคือช่วยให้เด็กมีโอกาสเผชิญปัญหาจากสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะพัฒนาความสามารถในการคิดแก้ปัญหา การรู้จักตนเอง การเข้าใจตนเอง การยอมรับตนเอง รวมถึงการรู้จักผู้อื่น การเข้าใจผู้อื่น และการยอมรับผู้อื่น กล่าวโดยสรุปคือรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมช่วยสนับสนุนและพัฒนาความสามารถทางสังคมและ

ลดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กในด้านการรับรู้เข้าใจความรู้สึกของตนเอง การรับรู้เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น และการจัดการกับอารมณ์ของตนเอง ทางด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา และพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ

ผลจากการศึกษางานวิจัยในประเทศไทยพบว่า มีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กวัยอนุบาล และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติในประเทศไทยอยู่จำนวนหนึ่ง แต่ยังไม่พบบางงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการส่งเสริมและป้องกันปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้กับเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมไปใช้ในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้กับเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา และพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ เพื่อให้ได้แนวทางที่มีประสิทธิภาพสำหรับครูในการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ใน 2 ด้าน ได้แก่ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา และด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ

สมมติฐานของการวิจัย

Schick, A., and Cierpka, M. (2005 อ้างถึงใน Honig, 2007) ศึกษาวิจัยเรื่องการป้องกันพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงของวัยอนุบาลในโรงเรียนตามวิธีการสอนในโปรแกรมเซกเกิน สเตป (The second Step Program) เป็นระยะเวลา 1 ปี กลุ่มตัวอย่างคือเด็กวัยอนุบาล อายุ 5-8 ปี ของโรงเรียนอนุบาลที่ วอ ชิง ตัน ดี.ซี จำนวน 50 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 25 คน และกลุ่มควบคุม 25 คน ผลการวิจัยพบว่าเด็กกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมที่ต่อต้านสังคมและพฤติกรรมที่ก้าวร้าวรุนแรง น้อยลงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ

Taub (2002 อ้างถึงใน Honig, 2007) ศึกษาวิจัยเรื่องการเรียนรู้ทักษะด้านสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็กวัยอนุบาลโดยใช้วิธีการสอนในโปรแกรมเซกเกิน สเตป (The second Step Program) เป็นระยะเวลา 6 เดือน ประชากรคือเด็กวัยอนุบาลของโรงเรียนในเขตชนบท ประเทศแอฟริกา จำนวน 87 คน กลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 20 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน ผลการวิจัยพบว่าเด็กกลุ่มทดลอง มีทักษะในการจัดการกับพฤติกรรมของตนเอง และการคิดแก้ไขปัญหาด้านสังคมมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ

Cooke และคณะ (2007) ศึกษาวิจัยเรื่องการลดพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กวัยอนุบาล โดยใช้วิธีการสอนในโปรแกรมเชกกัน สเตป (The second Step Program) เป็นระยะเวลา 2 ปี ประชากรคือเด็กวัยอนุบาลในรัฐแคลิฟอร์เนียของประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 741 คน กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 35 คน และกลุ่มควบคุม 35 คน โดยการจัดการเรียนการสอนสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที ผลการวิจัยพบว่าร้อยละ 97.1 ของเด็กกลุ่มทดลอง แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง

ผลงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานการวิจัยดังนี้

1. หลังการทดลองเด็กกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ น้อยกว่าก่อนการทดลอง
2. หลังการทดลองเด็กกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์น้อยกว่ากลุ่มควบคุม

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยกึ่งทดลอง มีขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กไว้รัฐ ไร้สัญชาติ วัยอนุบาลปีที่ 2 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย
 - 2.1. ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมการสอน
 - 2.1.1 กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม
 - 2.1.2 กิจกรรมการสอนแบบปกติ
 - 2.2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ประกอบด้วย
 - 2.2.1 พฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา
 - 2.2.2 พฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 30 นาที

ข้อตกลงเบื้องต้น

เด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติมีความสามารถในการใช้ภาษาด้านการฟัง พูดในระดับที่สามารถสื่อสารได้ ดังนั้น เด็กทุกคนสามารถเรียนรู้และปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา และด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ ผ่านการสอนโดยการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

รูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม หมายถึง วิธีการสอนในโปรแกรมเซกเกิน สเตป (The second Step Program) ที่ใช้การสอนแบบเน้นให้เด็กคิดแก้ปัญหา และปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ประกอบด้วยขั้นตอนทั้งหมด 7 ขั้นตอน ได้แก่ 1.ขั้นทำความเข้าใจสถานการณ์ 2.ขั้นระบุเป้าหมาย 3.ขั้นค้นหาวิธีแก้ไขปัญหที่เป็นไปได้ 4.ขั้นประเมินวิธีแก้ปัญหต่างๆ 5.ขั้นเลือกวิธีแก้ปัญห 6.ขั้นสนทนาถึงวิธีแก้ไขปัญหที่เลือก 7.ขั้นประเมินผลวิธีที่เลือก โดยครูมีบทบาทหน้าที่ในการเป็นผู้กระตุ้น ให้เด็กคิดแก้ปัญหา

กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่นำกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม ไปใช้ในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ แบ่งเป็น 2 ระยะ ระยะที่ 1 การเรียนรู้การแก้ปัญหา ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1.ขั้นเผชิญปัญหาโดยใช้นิทาน 2.ขั้นทำความเข้าใจปัญหา 3.ขั้นกำหนดวิธีแก้ปัญห 4.ขั้นเลือกวิธีแก้ไขปัญห 5.ขั้นดำเนินการแก้ปัญหโดยใช้บทบาทสมมติ 6.ขั้นประเมินผลการแก้ปัญห ระยะที่ 2 การฝึกทักษะการแก้ปัญห ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1.ขั้นเผชิญปัญหาโดยใช้สถานการณ์จริง 2.ขั้นทำความเข้าใจปัญหา 3.ขั้นกำหนดวิธีแก้ปัญห 4.ขั้นเลือกวิธีแก้ไขปัญห 5.ขั้นดำเนินการแก้ปัญหโดยใช้บทบาทสมมติ 6.ขั้นประเมินผลการแก้ปัญห

กิจกรรมการสอนแบบปกติ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อแก้ปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 กิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียน โดยการเล่าเรื่อง สนทนากับเด็กเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ขั้นที่ 2 การสนทนา ซักถาม พูดคุย กับเด็กเกี่ยวกับแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ขั้นที่ 3 สรุปบทเรียน โดยครูและนักเรียนร่วมกันสรุปวิธีการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หมายถึง พฤติกรรมที่เด็กแสดงออกในทางที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม ไม่เข้ากับสถานการณ์ ขัดขวางการเรียนรู้ การเข้าสังคม และมีผลกระทบต่อความรู้สึก สุขภาพ และความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น รวมถึงการรบกวนชั้นเรียน ทำให้กิจกรรมต่างๆ ที่ดำเนินการ ต้องหยุดชะงัก โดยเฉพาะพฤติกรรมการทำร้ายผู้อื่น สามารถสังเกตพฤติกรรมความก้าวร้าวได้ทาง วาจา และทางการกระทำ วัดโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในห้องเรียนที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น ประกอบด้วย 2 ด้าน คือ

ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา หมายถึง การกระทำที่ไม่พึงประสงค์ ประกอบด้วย การก้าวร้าว คือ พูดล้อเลียน ตั้งฉายา สบถ สาบาน สาปแช่ง และการรบกวน คือ ตะโกน ส่งเสียงดัง เรียกร้องความสนใจ

ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ หมายถึง การกระทำที่ไม่พึงประสงค์ ประกอบด้วย การทำร้ายร่างกาย คือ พูบ ตี เตะ ต่อย หยิก กัด และการทำลายสิ่งของ คือ ขว้างปาของลงบนพื้น ฉีกสมุด หนังสือ

เด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ หมายถึง เด็กวัยอนุบาลที่มีอายุ 5-6 ปี ที่มีพ่อแม่เป็นคนต่างชาติ เกิดในประเทศไทย ไม่ได้รับอนุญาตให้มีสถานะอยู่อาศัยได้ตามเกณฑ์ของรัฐ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. แบบสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการสำรวจเพื่อให้ความช่วยเหลือ และแก้ไขปัญหาเด็กวัยอนุบาลที่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้

2. กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้แก่เด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ในโรงเรียนอนุบาลที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยดัดแปลงให้เหมาะสมกับสภาพและความพร้อมของโรงเรียนนั้นๆ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษารวบรวมทฤษฎีและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้ในใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐไร้สัญชาติแบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

1. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล
 - 1.1 ความหมายของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล
 - 1.2 ลักษณะของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล
2. ทฤษฎีพื้นฐาน หลักการ และแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม
 - 2.1 ทฤษฎีพื้นฐาน หลักการเกี่ยวกับการแก้ปัญหาทางสังคม
 - 2.2 แนวคิดของรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม
 - 2.3 บทบาทครูในการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล
3. การจัดการศึกษาให้แก่เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติในประเทศไทย
 - 3.1 ความหมายของเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ
 - 3.2 นโยบาย ยุทธศาสตร์ในการจัดการศึกษาแก่เด็กที่ไม่มีสัญชาติ
 - 3.2.1 พันธกรณีระหว่างประเทศ
 - 3.2.2 นโยบาย กฎหมาย ระเบียบที่เกี่ยวข้องกับเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติในประเทศไทย
 - 3.3 สภาพการจัดการศึกษาแก่เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติในประเทศไทย
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล

1.1 ความหมายของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล

พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็ก สรุปได้ดังนี้

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2550) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมก้าวร้าวว่าหมายถึง การกระทำหรือแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของสังคม ทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อน เกิดความเสียหายทั้งทางร่างกาย จิตใจและทรัพย์สิน แบ่งเป็นพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา หมายถึง การกระทำหรือแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมาทางวาจาหรือคำพูด ส่งผลให้เกิดความเสียหายแก่ตนเองและผู้อื่นได้ เช่น ประชดประชัน พูดคำหยาบ ล้อเลียน ตวาด ตะคอก การข่มขู่ ได้เถียง พูดเสียงดัง นินทาผู้อื่น

พฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย หมายถึง การกระทำหรือแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมาทางการกระทำส่งผลให้เกิดความเสียหายต่อตนเองและผู้อื่นได้ เช่น การแย่งของผู้อื่น การชก ตะ ต่อย หยิก ทูบ ผลัก การขว้างปา การขีดข่วน การล้อเลียนท่าทาง ทูบโต๊ะ เก้าอี้

ศรียา นิยมธรรม (2550) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ว่า หมายถึง เด็กที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศ และวัย โดยพฤติกรรมนั้นไปขัดขวางการเรียนรู้ของตนเอง การมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น หรือการพึงพอใจส่วนตัวในระดับที่ต้องได้รับการช่วยเหลือ

วารี ธิระจิตร (2545) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ว่า หมายถึง เด็กที่มีปัญหาทางด้านพัฒนาการและการปรับตัวของเด็กเอง ตลอดจนการไปขัดขวางการดำเนินชีวิตของผู้อื่น หรือไปสร้างปัญหาต่อบุคคลอื่น อาจเป็นเด็กที่ชอบแยกตัวจากสังคม ก็ยังจัดอยู่ในประเภทเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ด้วย เด็กเหล่านี้จะสร้างปัญหากับญาติพี่น้อง พ่อแม่ เพื่อน ครู และสังคมที่เขามีส่วนเกี่ยวข้อง

สมพร สุทัศนีย์ (2544) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ว่า หมายถึง เด็กที่แสดงพฤติกรรมไม่เป็นที่ต้องการ ขัดขวางความเจริญก้าวหน้าของทั้งตนเองและผู้อื่น ส่งผลให้ทั้งตนเองและผู้อื่นได้รับความเดือดร้อน

ดารณี อุทัยรัตนกิจ (2544) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ว่า เป็นพฤติกรรมที่รบกวนการปฏิบัติงานที่เหมาะสมของเด็กที่กำลังดำเนินอยู่ พฤติกรรมเหล่านี้จะมีความขัดแย้งกับพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสม

สรุปได้ว่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล หมายถึงพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกแตกต่างไปจากเด็กทั่วไป เป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ ไม่เป็นที่ยอมรับของบุคคลรอบข้าง หรือพฤติกรรมที่ขัดขวางความก้าวหน้าทางการเรียนของตนเองและผู้อื่น

1.2 ลักษณะของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2550) ได้กล่าวถึงลักษณะของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ว่าเป็นพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงถึงการไม่มีความสามารถจะสร้างสัมพันธภาพอันดีซึ่งกับใครๆ ไม่รู้สึกผูกพันกับใคร มักมีเพื่อนในจินตนาการ มีพฤติกรรมต่อต้านสังคมในรูปแบบต่างๆ เช่น ก้าวร้าว ชอบทำตัวเป็นนาย ชอบครอบงำคนอื่น ชอบหาเรื่องทะเลาะวิวาท อิจฉา ชอบทำตัวเป็นศัตรู ขาดความรับผิดชอบ ชอบทำร้ายผู้อื่น

ผดุง อารยะวิญญู (2542) ได้กล่าวถึงลักษณะของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มีดังนี้

- 1) ก่อความวุ่นวาย ก่อปัญหา
- 2) ไม่อยู่นิ่งเฉย เคลื่อนไหวอยู่เสมอ ลุกจากที่บ่อยๆ หันหน้าหันหลัง
- 3) เล่นมือเล่นเท้าตัวเอง
- 4) ทำเสียงดัง
- 5) โหดร้าย ก้าวร้าว
- 6) ดื้อดึง ไม่เชื่อฟัง
- 7) โกรธง่าย
- 8) มีความวิตกกังวล หวาดกลัว ไม่มีความกล้า
- 9) พุดผิดปกติ
- 10) เบื่ออาหาร
- 11) ร้องไห้บ่อย
- 12) พุดปิด
- 13) ลักขโมย
- 14) ท้องผูกบ่อยๆ
- 15) ปวดหัวบ่อยๆ
- 16) เหนื่อยง่าย นอนไม่หลับ
- 17) ไม่กล้าสู้หน้า
- 18) เกียจคร้าน ไม่ทำงานที่ได้รับมอบหมาย
- 19) เหลวไหล ไม่ทำงาน
- 20) มีความรู้สึกสับสน วุ่นวาย
- 21) ถดถอย ปลีกตัวออกจากสังคม และอื่นๆ

เด็กบางคนอาจมีลักษณะเพียงลักษณะเดียวหรือหลายลักษณะ ลักษณะที่เห็นได้ชัดและพบบ่อยในโรงเรียน ได้แก่ ก้าวร้าว ซึ่งอาจเป็นการก้าวร้าว ต่อครู เพื่อน การหาเรื่องทะเลาะกัน เกเร กล่าววาจาหยาบค้าย

ดารณี อุทัยรัตนกิจ (2544) ได้กล่าวถึงลักษณะของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ว่า เป็นการส่งเสียงดังซ้ำๆ ให้คนอื่นได้ยิน การลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต การพูดโดยไม่ได้รับอนุญาต ช่มชู้คนอื่นด้วยวาจา และการทำร้ายผู้อื่นด้วยกำลังทางกาย

Essa (2003) แบ่งลักษณะของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ออกเป็น 6 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 พฤติกรรมก้าวร้าวและต่อต้านสังคม

- 1) ตี
- 2) กัด
- 3) ขว้างของ
- 4) ทำร้ายคนอื่น
- 5) สบถ สบายน สบปแข่ง
- 6) พุดล้อเลียน/ตั้งฉายา
- 7) ไม่แบ่งปัน
- 8) การให้สินบน/การให้ของโดยมีข้อแลกเปลี่ยน
- 9) การนำของผู้อื่นมาเป็นของตน
- 10) ไม่รวมมือ

กลุ่มที่ 2 พฤติกรรมรบกวน

- 1) รบกวนเวลารวมกลุ่ม
- 2) เดินออกไปจากห้องเรียน
- 3) วิ่งไปอย่างไม่มีจุดหมายรอบๆ ห้อง
- 4) ตะโกนในห้องเรียน
- 5) ทิ้งขว้างเพื่อทำให้เกิดเสียงดัง

กลุ่มที่ 3 พฤติกรรมทำลาย

- 1) ฉีกหนังสือ
- 2) ทำของเล่นตก
- 3) เอาของทิ้งลงในชักโครก
- 4) ใช้กระดาษอย่างสิ้นเปลือง

5) ทำลายงานของคนอื่น

กลุ่มที่ 4 พฤติกรรมทางอารมณ์และพึงพาผู้อื่น

- 1) ร้องไห้
- 2) นอนฟาดแข่งฟาดขา
- 3) ทำปากยื่นปากยาว
- 4) ทำเสียงเด็กทารก
- 5) ดุดัน
- 6) ควบคุมการขับถ่ายไม่ได้ ทำเลอะเสื้อผ้า
- 7) เกาะติดคนอื่น
- 8) เรียกร้องความสนใจ
- 9) ส่งเสียงดัง
- 10) เล่นอวัยวะเพศ

กลุ่มที่ 5 ความร่วมมือในกิจกรรมทางสังคมและกิจกรรมโรงเรียน

- 1) ไม่ร่วมกิจกรรม
- 2) ไม่ร่วมในการเล่นทางสังคม
- 3) อายเมื่อทำกิจกรรมกลุ่ม
- 4) เล่นกับของเล่นเพียงชิ้นเดียว
- 5) ร่วมในกิจกรรมพัฒนากล้ามเนื้อใหญ่ๆ ครั้ง
- 6) ร่วมในกิจกรรมแสดงนานๆ ครั้ง
- 7) พุดนานๆ ครั้ง
- 8) ความสนใจสั้น

กลุ่มที่ 6 พฤติกรรมเกี่ยวกับการกิน

- 1) กินยาก
- 2) กินมาก
- 3) กินมูมมาม

วารี ธิระจิตร (2545) กล่าวว่า พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์มีลักษณะ ดังนี้

การก้าวร้าว (aggression) ความก้าวร้าวจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลนั้นถูกขัดขวาง ทำให้เกิดความวิตกกังวล ตลอดจนการโกรธจนทำให้เกิดอยากต่อสู้ และแสดงการก้าวร้าวออกมา ความตึงเครียดจะเกิดจากการถูกยับยั้งไม่ให้กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การเกิดความก้าวร้าวเป็นเพราะ

ผู้ใหญ่ควรยอมให้เด็กแสดงความก้าวร้าวบ้าง แต่ควรอยู่ภายใต้การควบคุมที่ดี

ความเกเร (delinquency) ความเกเรของเด็กมักมีสาเหตุมาจากการที่เด็กขาดความสุขอย่างใดอย่างหนึ่ง ก่อให้เกิดความกระวนกระวายใจ และแสดงอาการก้าวร้าวออกมา โดยมากเด็กที่เกเรจะมาจากครอบครัวยากจน ครอบครัวที่มีสภาพบ้านแตก หรือจากครอบครัวที่อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม เด็กประเภทนี้จะรวมกลุ่มก่อความสงบสุขของผู้อื่นเสมอ เช่น เกะกะ ระวังผู้อื่น พุดจาหยาบค้าย เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดปัญหาทั้งกับตนเอง และบุคคลรอบข้าง เป็นการกระทำที่เด็กแสดงออกในทางที่ไม่เหมาะสมไม่เป็นที่ต้องการของผู้อื่น และเป็นการกระทำที่สร้างปัญหาความเดือดร้อนต่อผู้อื่น สามารถแบ่งกลุ่มได้ 2 ลักษณะคือทางวาจา เช่น พุดก้าวร้าว พุดเกรี้ยวกราด ตะโกนเสียงดัง ตำหนิ ตำว่า ได้เถียง พุดไม่สุภาพ และทางการกระทำ เช่น ทำร้ายร่างกายผู้อื่น โกรธ ขี้โมโห วิตกกังวล เครียด กลัว หงุดหงิด ขี้รำคาญ

2. ทฤษฎีพื้นฐาน หลักการและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม

2.1 ทฤษฎีพื้นฐาน หลักการเกี่ยวกับการแก้ปัญหาทางสังคม

2.1.1 ทฤษฎีการแก้ปัญหาทางสังคมของ อัลเบิร์ต แบนดูรา

พอลลิตีพีย์ ศิริวรรณบุศย์ (2547) กล่าวถึงทฤษฎีการแก้ปัญหาทางสังคมว่า อัลเบิร์ต แบนดูราเชื่อว่า การศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์นั้นต้องวิเคราะห์เงื่อนไขและสิ่งเร้าของพฤติกรรมซึ่งเป็นตัวแสดงการเสริมแรงให้เงื่อนไขนั้นๆ คงอยู่ ซึ่งการศึกษาพฤติกรรมควรลดความสำคัญของการควบคุมภายใน และควรศึกษาถึงการควบคุมภายนอกด้วยการเสริมแรงต่างๆ สิ่งแวดล้อมมีผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ และประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมของมนุษย์มีส่วนในการตัดสินใจพฤติกรรมครั้งต่อไป การเรียนรู้ทางสังคม ธรรมชาติของมนุษย์เป็นผลจากประสบการณ์ตรง และโดยทางอ้อม แบนดูรากล่าวว่า เมื่อเด็กที่เกิดมาจะมีพฤติกรรมเบื้องต้นติดมาด้วย และต่อมาเขาก็จะเรียนรู้พฤติกรรมต่างๆ เพิ่มขึ้น การแสดงพฤติกรรมของมนุษย์อาจเกิดจากสาเหตุต่อไปนี้

1. การเรียนรู้จากผลการตอบสนอง (Learning by Response Consequences) เด็กเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงของผลการกระทำที่อาจเป็นบวกหรือลบ จากประสบการณ์ในการดำรงชีวิตแต่ละวันของเด็ก เขาจะเรียนรู้ว่าพฤติกรรมอะไรที่ทำไปแล้วได้ผลทางบวก และพฤติกรรมอะไรเมื่อทำไปแล้วได้ผลทางลบ ฉะนั้น พฤติกรรมจึงเกิดขึ้นจากผลของการกระทำโดย

มนุษย์จะกระทำพฤติกรรมที่ให้ผลทางบวก และไม่กระทำพฤติกรรมที่ให้ผลทางลบ การตอบสนอง ผลการกระทำนี้อาจมีลักษณะ 3 รูปแบบคือ 1)ในรูปแบบให้ข้อมูล 2)ในรูปแบบการจูงใจ และ 3)การเสริมแรงโดยตรง

2. การเรียนรู้โดยตัวแบบ (Learning through Modeling) พฤติกรรมของมนุษย์ อาจเกิดจากการเลียนแบบในกระบวนการสังเกตแบบต่างๆ กัน คือ

1) กระบวนการสังเกต ในกระบวนการสังเกต เมื่อเลียนแบบตัวแบบนี้ มีทั้งหมด 4 กระบวนการดังนี้

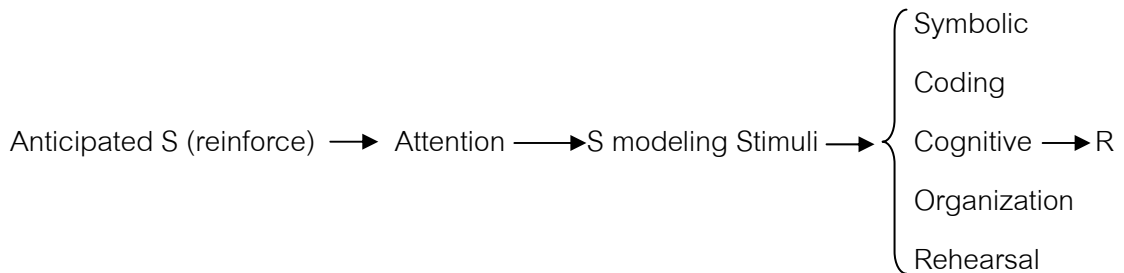
- กระบวนการความตั้งใจ (Attentional Process) ได้แก่การตั้งใจ สังเกตเพื่อให้ได้การรับรู้ที่ถูกต้อง เพราะคนเราจะไม่สามารถเลียนแบบจากการสังเกตได้ถ้าขาด ความตั้งใจที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของตัวแบบ และกิจกรรมของตัวแบบจะทำให้ไม่สามารถเกิด แบบแผนในการเลียนแบบตัวแบบได้

- กระบวนการจดจำ (Retention Process) ได้แก่การคงความจำ ในกิจกรรมที่เลียนแบบการเรียนรู้โดยการสังเกตซึ่งประกอบด้วยการวาดภาพในใจ (imaginal) และคำพูด (verbal) การเรียนรู้จากการสังเกตที่ดีนั้น ผู้สังเกตจะต้องทบทวนดูแบบอย่างพฤติกรรม ของตัวแบบอย่างมีระบบ แล้วจึงลอกเลียนพฤติกรรมให้ถูกต้องจึงจะเกิดการเรียนรู้

- กระบวนการสร้างพฤติกรรมการเคลื่อนไหว (Motor Reproduction Process) คือการแปรสภาพพฤติกรรมของตัวแบบเป็นการกระทำถึงพฤติกรรม ที่แสดงออกสามารถแยกตามกระบวนการความรู้ความเข้าใจในการตอบสนองตามพื้นฐานข้อมูล ที่ป้อนกลับ

- กระบวนการจูงใจ (Motivational Process) มนุษย์ไม่ จำเป็นต้องเกิดพฤติกรรมทุกอย่างที่ตนเรียนรู้เสมอไป ดังนั้น การจูงใจให้เกิดการเรียนรู้จึงมี บทบาทสำคัญในการเลียนแบบจากการสังเกต มนุษย์จะเลียนแบบพฤติกรรมที่ให้ผลดีกับเขา มากกว่าพฤติกรรมที่ให้โทษกับเขา และมีแนวโน้มเลียนแบบพฤติกรรมที่พอใจมากกว่าพฤติกรรม ที่ทำแล้วไม่สบายใจ

ภาพที่ 1 การเกิดพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ทางสังคม (พรวณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2547)

จากภาพที่ 1 แสดงให้เห็นว่าการเรียน – รู้ โดยการตอบสนองนั้นมีขั้นตอนคือ เมื่อเกิดสิ่งเร้าที่เป็นตัวเสริมแรงจะทำให้เกิดความสนใจ (Attention) และจะนำมาสู่ตัวแบบที่เป็นสิ่งเร้าและนำมาซึ่งการบันทึกสัญลักษณ์หรือการจัดระบบความเข้าใจ การทบทวนตัวแบบแล้วจึงตามมาด้วยพฤติกรรมตอบสนอง (R)

จากทฤษฎีของอัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura) ดังกล่าวข้างต้นสามารถแยกประเด็นการเรียนรู้ที่สำคัญได้ 2 ประการคือ การเรียนรู้จากการสังเกตเพื่อเลียนแบบ (Observational learning for imitation) และความสามารถในการจัดการกับสถานการณ์แวดล้อม (Self-efficacy)

1. การเรียนรู้จากการสังเกตเพื่อเลียนแบบ (Observational learning for imitation) มีประเด็นสำคัญ ดังนี้

1.1 การเรียนรู้เกิดจากการสังเกต หรือเลียนแบบบุคคลที่เป็นตัวแบบ ซึ่งอาจจะเป็นบุคคลในชีวิตจริง หรือบุคคลในวรรณกรรม วรรณคดี นิทาน รายการโทรทัศน์ การ์ตูน ซีดี ฯลฯ

1.2 การเรียนรู้ที่เป็นพฤติกรรมถาวรเป็นผลมาจากการได้รับแรงเสริม

1.3 การเรียนรู้จากการสังเกต เห็นชัดเจนในการเรียนรู้แบบลงมือกระทำ แบนดูรา ได้อธิบายว่า การเลียนแบบเกิดจากการสังเกตตัวแบบ ซึ่งการสังเกตส่งผลให้เกิดการทำงานในระบบความรู้ ความคิด การจดจำ (cognitive process) และมีการเสริมแรง อีกทั้งมีปฏิริยาโต้ตอบระหว่างคน-สิ่งแวดล้อม แรงจูงใจภายนอก-แรงจูงใจภายใน

บนฐานสมรรถภาพของบุคคล ดังนั้น กว่าจะเกิดการเรียนรู้และเลียนแบบ คนต้องผ่านกระบวนการการเรียนรู้-ทักษะการคิด

2. ความสามารถในการจัดการกับสถานการณ์แวดล้อมที่คลุมเครือ และยุ่งยาก ได้โดยมีประสิทธิภาพ (Self-efficacy) การจัดการกับสถานการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นได้โดยอาศัย

2 ประการ ได้แก่ ทักษะในการจัดการ ความเชื่อในความสามารถของตนเองว่าจะทำได้สำเร็จ ซึ่งการเสริมสร้างสมรรถนะนี้ มีองค์ประกอบ 3 ประการ ได้แก่

2.1 เชื่อว่าตนสามารถจัดการกับเรื่องนั้นๆ ได้จนลุล่วง

2.2 การสังเกตจะประสบผลสำเร็จโดยการเรียนรู้วิธีการจากบุคคลนั้นๆ

2.3 ชักจูงตนเองด้วยคำที่ให้กำลังใจต่าง ๆ เช่น “ฉันต้องทำได้”

“ฉันมั่นใจ” หรือจากคำให้กำลังใจจากผู้อื่น เช่น “คุณทำได้แน่ๆ” “เราเชื่อว่า คุณทำได้”

กล่าวโดยสรุป แนวคิดทฤษฎีของอัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura) หมายถึงการที่เด็กได้เรียนรู้จากประสบการณ์ในการดำรงชีวิตแต่ละวันของเด็ก เด็กจะเรียนรู้ได้ว่าพฤติกรรมอะไรที่ทำไปแล้วได้ผลทางบวก และพฤติกรรมอะไรเมื่อทำไปแล้วได้ผลทางลบ การพัฒนาความสามารถในการคิดแก้ปัญหาความสามารถทางสังคม การลดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กในด้าน การรับรู้เข้าใจความรู้สึกของตนเอง การรับรู้เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น และการจัดการกับอารมณ์ของตนเอง ควรได้รับคำแนะนำช่วยเหลือจากผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือโดยเปิดโอกาสให้เด็กฝึกคิด เพื่อให้เด็กไปสู่พัฒนาการในระดับที่สูงขึ้น

2.1.2 การบูรณาการกระบวนการทางสังคมของ Crick และ Dodge

Crick และ Dodge (1994) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทางสังคมและการปรับตัวทางสังคมในวัยเด็กได้รับการทบทวนและเผยแพร่ในรูปแบบของการบูรณาการจากประสิทธิภาพการทำงานของมนุษย์และการแลกเปลี่ยนทางสังคม ซึ่งพิสูจน์ได้ว่าเป็นการแก้ปัญหาที่มีประโยชน์มากสำหรับการจัดการพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์เชิงประจักษ์ในรูปแบบ ลักษณะ และการปรับตัวทางสังคมของเด็ก มีการประมวลผลว่าแนวโน้มของพฤติกรรมที่จะเป็นสาเหตุของพฤติกรรมที่นำไปสู่สถานภาพทางสังคมและด้านอื่นๆ ที่สามารถตอบสนองได้ ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทางสังคมและการปรับตัวทางสังคมเริ่มต้นจากความสามารถในการกำหนดข้อมูลพื้นฐาน และแผนเชิงสังคม โดยมีความสัมพันธ์ของการบูรณาการกระบวนการทางสังคม 5 กระบวนการ คือ

1) กระบวนการเข้ารหัส ประกอบด้วยความรู้สึกรู้สึก ความเข้าใจ ความสนใจ และเป้าหมาย

2) กระบวนการตัดสินใจ ประกอบด้วยการบูรณาการฐานข้อมูลกับปัญญา การประยุกต์ใช้การตัดสินใจ การตีความ

- 3) กระบวนการค้นหาคำตอบ ประกอบด้วย การตอบสนอง และการประยุกต์ใช้
- 4) การบวนการตัดสินใจ ประกอบด้วย ผลกระทบที่เกิดขึ้น การประเมินผลลัพธ์ การเลือกทางเลือก
- 5) กระบวนการทางการปฏิบัติ ประกอบด้วย การประเมินการปฏิบัติ และการควบคุมตนเอง

2.1.3 การบูรณาการกระบวนการทางด้านอารมณ์และประมวลข้อมูลทางสังคมของ Kandel

Kandel (1995) กล่าวว่า ความรู้ อารมณ์ความรู้สึก เป็นชนิดของการประมวลข้อมูลที่มีความแตกต่างกัน อารมณ์เป็นเรื่องเกี่ยวกับแรงจูงใจ ความรู้ความเข้าใจเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเรียนรู้ จากทฤษฎีสรีรวิทยาและทฤษฎีที่เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจด้านอารมณ์ของบุคคลเป็นลักษณะที่สำคัญต่อสภาพแวดล้อมและทิศทางสำหรับกระบวนการเรียนรู้และการปรับพฤติกรรม ซึ่งเป้าหมายหลักของการประมวลข้อมูลทางสังคมคือ ความรู้ความเข้าใจที่ไม่มีการบิดเบือน และสามารถตรวจสอบเชิงประจักษ์ได้

การบูรณาการกระบวนการทางด้านอารมณ์และประมวลข้อมูลทางสังคม เป็นวิธีการที่สำคัญของการคิดมีข้อแตกต่างกับความคิดในด้านการปฏิสัมพันธ์ในสังคม ซึ่งจะเชื่อมโยงกับความหลากหลายของอารมณ์ในแต่ละสถานการณ์ที่เกิดขึ้นของเด็ก ทั้งนี้จะขึ้นอยู่กับธรรมชาติและความรู้ความเข้าใจของเด็กด้วย การบูรณาการกระบวนการทางด้านอารมณ์และประมวลข้อมูลทางสังคม มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐาน ประกอบด้วย หน่วยเก็บข้อมูล ระเบียบวิธีวิจัย ความรู้ความเข้าใจ การเชื่อมโยงต่อผลกระทบในเหตุการณ์ต่างๆ
2. ลักษณะความสัมพันธ์ของอารมณ์ ประกอบด้วย สาเหตุของอารมณ์ วัตถุประสงค์ การประเมินการปฏิบัติงาน การประเมินตนเอง
3. ความชัดเจนของจุดมุ่งหมาย ประกอบด้วย ความเหมาะสม ลักษณะของความสัมพันธ์ด้านอารมณ์
4. การเข้าใจความรู้สึกด้านอารมณ์ของตนเอง
5. เหตุผลในการตัดสินใจ ประกอบด้วย การประเมินเหตุผล อารมณ์ที่คาดหวัง การประเมินวิธีการ เหตุผลในการเลือก ลักษณะของความสัมพันธ์ด้านอารมณ์ การตอบสนอง

6. แนวคิด หลักการ ทฤษฎีทางด้านอารมณ์ ประกอบด้วย อารมณ์ที่แสดงออก และการแสดงพฤติกรรม

การบูรณาการกระบวนการทางด้านอารมณ์และประมวลข้อมูลทางสังคม ต้องมีชัดเจนของจุดมุ่งหมาย เพื่อเป็นการสร้างอารมณ์การตอบสนอง การประเมิน และการตัดสินใจในความเป็นไปได้ในสถานการณ์ต่างๆ และการรับรู้เข้าใจอารมณ์ของตนเองเกี่ยวกับวิธีการแก้ไขปัญหาที่ถูกเลือก ผลของการตอบสนองในทางเลือกอาจจะได้รับอิทธิพลกับอารมณ์และสถานการณ์ที่เด็กประสบอยู่ รวมถึงการรับรู้ การมีส่วนร่วมที่ต้องมีความสอดคล้องกัน

2.2 แนวคิดของรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม

รูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมเป็นในวิธีการสอนโปรแกรมเชกกัน สเตป (The Second Step Program) ซึ่งช่วยพัฒนาความสามารถทางสังคมและลดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลจนถึงมัธยมศึกษา โดยการจัดการกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และการแก้ปัญหาทางสังคมในด้านการรับรู้เข้าใจความรู้สึกของตนเอง การรับรู้เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น และการจัดการกับอารมณ์ของตนเองผ่านการใช้รูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม ซึ่งกระตุ้นให้เด็กคิดแก้ปัญหาและแสดงความรู้สึกของตนเองต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยการทำความเข้าใจสถานการณ์ การกำหนดวิธีการแก้ปัญหา การเลือกวิธีการแก้ไขปัญหา การดำเนินการแก้ปัญหา และการประเมินผลการแก้ปัญหา ครูมีบทบาทหน้าที่ในการเป็นผู้สนับสนุน ผู้แนะนำ ผู้กระตุ้นให้เด็กได้ฝึกคิดแก้ปัญหา เป็นผู้ให้โอกาสเด็กได้ฝึกทักษะ เด็กจะได้เรียนรู้การแยกแยะและจำแนก เข้าใจความรู้สึกของตนเอง ผู้อื่น และการจัดการกับพฤติกรรมของตนเอง (Lyman และ Hembree-Kigin, 1994 อ้างถึงใน Cooke, 2007) การจัดการสอนจะนำสถานการณ์ที่แสดงถึงความสัมพันธ์เชิงสังคม การคิดแก้ไขปัญหาจากสถานการณ์ การเลือกวิธีการแก้ไขปัญหา และการประเมินผลการแก้ไขปัญหา เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้และจัดการกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ เด็กจะได้รับการตอบสนองทางอารมณ์โดยเน้นทางด้านกระบวนการ (ความสนใจ ความรู้ความจำ เหตุผลและความเชื่อ) ด้านกระบวนการทางอารมณ์ (การเอาใจใส่ และการจัดการกับอารมณ์) และด้านทักษะพฤติกรรม (การเข้าร่วมกลุ่ม)

การเข้าใจอารมณ์และความรู้สึก ต้องสามารถจัดการกับอารมณ์ของตนเองได้และสามารถรับรู้ เข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่นด้วยการดูแลเอาใจใส่ด้วยความเอื้ออาทร มีอารมณ์ที่มั่นคงยอมรับในอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น

รูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมในโปรแกรมเชกกัน สเตป (The Second Step Program) เป็นการสอนที่เน้นการแก้ปัญหาและปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์โดยกระตุ้นให้เด็กคิดแก้ปัญหา ประกอบด้วยขั้นตอนทั้งหมด 7 ขั้นตอน ได้แก่

1. ขั้นทำความเข้าใจสถานการณ์
2. ขั้นระบุเป้าหมาย
3. ขั้นคิดหาวิธีแก้ไขปัญหที่เป็นไปได้
4. ขั้นประเมินวิธีแก้ปัญหต่างๆ
5. ขั้นเลือกวิธีแก้ปัญห
6. ขั้นสนทนาถึงวิธีแก้ไขปัญหที่เลือก
7. ขั้นประเมินผลวิธีที่เลือก

กล่าวโดยสรุปคือรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม เป็นการป้องกันและแก้ไขปัญห พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มีความสำคัญในการพัฒนาเด็กในการให้มีเด็กมีโอกาสเผชิญปัญหากับ สถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะพัฒนาความสามารถในการคิดแก้ปัญหของเด็ก การให้ เด็กรู้จักตนเอง เข้าใจตนเอง ยอมรับตนเอง รวมถึงการให้เด็กรู้จักผู้อื่น เข้าใจผู้อื่น ยอมรับผู้อื่น เป็นการพัฒนาความสามารถทางสังคมและการลดปัญหพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กใน ด้านการรับรู้เข้าใจความรู้สึกของตนเอง การรับรู้เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น และการจัดการกับ อารมณ์ของตนเอง

2.3 บทบาทครูในการแก้ไขปัญหพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล

Lyman และ Hembree-Kigin (1994 อ้างถึงใน Cooke, 2007) กล่าวว่า การใช้การสอน ตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมในสถานการณ์ต่างๆ ครูมีบทบาทหน้าที่ในการเป็น ผู้สนับสนุน ผู้แนะนำ ผู้กระตุ้นให้เด็กได้ฝึกคิดแก้ปัญห จะทำให้เด็กได้เรียนรู้การแยกแยะและ จำแนกอารมณ์ความรู้สึกของตนเอง ผู้อื่น และการจัดการกับอารมณ์ของตนเอง

กรมสุขภาพจิต (2547) กล่าวว่า ครูต้องศึกษานักเรียนเป็นรายกรณีและควรปฏิบัติ คือ ให้ ความเข้าใจ สนใจ รับฟังคำพูด ความคิด ความรู้สึกในการกระทำ โดยการประเมินผลที่เกิดขึ้นต่อ ตนเอง และผู้อื่น และชี้ให้เห็นถึงผลเสียของการกระทำ แนะนำทางเลือกในการระบายความโกรธ ก้าวร้าว ความไม่พอใจ ในวิธีการที่เหมาะสม เช่น เล่นกีฬา ดนตรี งานศิลปะอื่นๆ ตามความ สามารถ รวมทั้งการหาศักยภาพของตนเอง การส่งเสริม เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออก เช่น การ เป็นผู้นำหรือสมาชิกกลุ่มกิจกรรม ใช้หลักการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมโดยใช้การเสริมแรงทางบวก

สุปรียา วงษ์ตระหง่าน (2546) กล่าวถึง บทบาทครูในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเด็กเชิงสังคมว่า บทบาทของครูจะเปลี่ยนไปจากเดิมโดยครูจะเป็นผู้คอยกระตุ้นให้เด็กคิดหาคำตอบ และควบคุมการสนทนาให้อยู่ในประเด็น ครูต้องมีความสามารถในการสื่อสาร คอยเป็นผู้ชี้แนะให้เด็กให้ฝึกกระบวนการคิด

ผดุง อารยะวิญญู (2542) กล่าวว่า การแก้ไขเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมทางสังคม หรือพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้น ต้องสร้างระเบียบวินัยของโรงเรียน ห้องเรียนให้เหมาะสม ไม่เคร่งครัดหรือหย่อนยานจนเกินไป ครูควรพยายามเข้าใจเด็กโดยหาสาเหตุและศึกษาเกี่ยวกับเด็กให้มากที่สุด จัดการเรียนการสอนเป็นรายบุคคล หาวิธีแก้ไขปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มีความอดทนต่อพฤติกรรมของเด็ก และพยายามฝึกปฏิบัติเด็กในทางที่ถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งการแก้ปัญหาพฤติกรรมของเด็กจะต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายและใช้เทคนิคหลายประการ แต่สิ่งสำคัญคือ ความเข้าใจของครูประจำชั้น ทั้งนี้เพราะครูประจำชั้นอยู่ใกล้ชิดกว่าครูพิเศษอื่นๆ แนวทางในการช่วยเหลือมีดังนี้

1. พยายามยอมรับเด็กในฐานะที่เป็นบุคคลผู้หนึ่ง ถึงแม้ว่าพฤติกรรมของเด็กไม่เป็นที่ยอมรับก็ตาม
2. พยายามเข้าใจเด็ก โดยหาสาเหตุและศึกษาเด็กให้มากที่สุด
3. ช่วยเหลือเด็กทางด้านการเรียนโดยจัดการสอนซ่อมเสริมให้ หรือจัดการสอนเป็นรายบุคคล
4. เน้นความสำเร็จและความสามารถของเด็กเมื่อมีโอกาสไม่ควรย่อในสิ่งที่จะทำให้เด็กมีปมด้อย
5. พยายามให้เด็กเห็นว่า ตนเองเป็นคนที่มีความค่า
6. หาทางลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
7. มีความอดทนต่อพฤติกรรมของเด็กและพยายามอบรมสั่งสอนเด็กให้ปฏิบัติในทางที่ถูกต้อง

8. ขอความช่วยเหลือจากผู้ชำนาญการโดยเฉพาะ เช่นนักแนะแนว นักจิตวิทยา

กล่าวโดยสรุป ครูมีบทบาทสำคัญในการสอนแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม ครูคือผู้ให้คำชี้แนะ เป็นแบบอย่าง เป็นผู้กระตุ้นโดยใช้คำถามให้เด็กคิด จะช่วยให้เด็กคิดแก้ปัญหาได้ รวมถึง การให้เด็กได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ซึ่งจะช่วยให้เด็กเรียนรู้จนสามารถปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตนเองได้

3. การจัดการศึกษาให้แก่เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติในประเทศไทย

3.1 ความหมายของเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ

ชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์ (2552) กล่าวว่า เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติในประเทศไทย หมายถึง เด็กที่ไม่สามารถส่งไปให้ประเทศใดได้ เพราะไม่มีประเทศโดยอ้อมรับสิทธิการเป็นประชาชน หรือเป็นเด็กที่ไม่มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านของไทย สถานภาพจึงเป็นคนต่างด้าวที่เข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย เด็กกลุ่มนี้มักมีพ่อแม่เป็นชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ตามตะเข็บชายแดนระหว่างไทย

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 (2552) ให้ความหมายของเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ไว้ว่า คือเด็กที่มีบิดา มารดาเป็นบุคคลซึ่งไม่ใช่สัญชาติไทย แต่เกิดในประเทศไทย และไม่มีชื่อใน ทร.13 และ ทร.14 หรือเด็กที่ไม่มีสัญชาติไทยที่ติดตาม บิดา มารดา หรือผู้ปกครองเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทย

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 3 (2551) กล่าวว่า เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ หมายถึง เด็กที่ไม่มีสัญชาติของรัฐใดเลย ภายใต้กฎหมายว่าด้วยสัญชาติของรัฐ ไม่มีรัฐเจ้าของสัญชาติ จึงมีสถานะเป็นคนต่างด้าวที่เข้าเมืองแบบผิดกฎหมายสำหรับทุกดินแดน

กล่าวโดยสรุป เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ หมายถึง เด็กที่ไม่มีสัญชาติ และไม่ได้รับการรับรองว่าเป็นพลเมืองของรัฐใด สถานภาพจึงเป็นคนต่างด้าวที่เข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย มีบิดา มารดาเป็นบุคคลซึ่งไม่ใช่สัญชาติไทย แต่เกิดในประเทศไทย และไม่มีชื่อใน ทร.13 และ ทร.14 หรือเด็กที่ไม่มีสัญชาติไทยที่ติดตาม บิดา มารดา หรือผู้ปกครองเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทย

3.2 นโยบาย ยุทธศาสตร์ในการจัดการศึกษาแก่เด็กที่ไม่มีสัญชาติ

จากปัญหาที่บุคคลไม่มีเอกสารทะเบียนราษฎรหรือไร้สัญชาติถูกละเลยไม่สามารถเข้าถึงสิทธิที่ตนเองพึงมี ถึงแม้องค์กรที่เกี่ยวข้องได้ดำเนินการให้การช่วยเหลือส่งเสริมคุ้มครอง และพิทักษ์สิทธิของบุคคลเหล่านั้นก็ตาม แต่ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร โดยมาจากปัจจัยหลายๆ ด้าน ทั้งตัวคนไร้สัญชาติ และเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องยังขาดความรู้ความเข้าใจในแนวทางปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และกฎหมายที่ต้องดำเนินการกับคนไร้สัญชาติอย่างถูกต้อง ที่สำคัญกฎ ระเบียบ ข้อบังคับตามกฎหมาย ที่สามารถเข้าถึงได้ในการประกันสิทธิและโอกาสดังเช่นพลเมืองไทย โดยเฉพาะสิทธิในการศึกษาของเด็กคือ เด็กทุกคนต้องได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง และเท่าเทียมกัน (Education for All)

3.2.1 พันธกรณีระหว่างประเทศ

พันธสัญญาตามที่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีขององค์การสหประชาชาติและได้รับรองอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก คริสต์ศักราช 1989 (พุทธศักราช 2532) กำหนดให้รัฐภาคียอมรับสิทธิของเด็กที่จะได้รับการศึกษาบนพื้นฐานของโอกาสที่เท่าเทียมกัน นอกจากนี้ ปฏิญญาโลก ว่าด้วยการศึกษาเพื่อปวงชน ปฏิญญาจอมเทียน คริสต์ศักราช 1990 (พุทธศักราช 2533) มีจุดมุ่งหมายเพื่อจัดการศึกษาที่ตอบสนองความต้องการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานของปวงชน และเป็นไปอย่างเสมอภาค ทั้งถึงและเป็นธรรม ขจัดความเหลื่อมล้ำกัน ในระบบการศึกษา ระหว่างกลุ่มต่างๆ ได้แก่ เพศ กลุ่มทางสังคม ครอบครัว ระดับรายได้ กลุ่มเชื้อชาติ สัญชาติ กลุ่มเมือง และชนบท เป็นต้น ข้อ 5 ฉ (5) แห่งอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ ได้กำหนดสิทธิในการได้รับการศึกษาและการฝึกอบรมโดยที่ประเทศไทยร่วมเป็นภาคีของอนุสัญญาดังกล่าวเมื่อวันที่ 28 เดือนมกราคม พุทธศักราช 2546 มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 27 เดือนกุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2546 ซึ่งเป็น 1 ใน 7 ของสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชน

3.2.2 นโยบาย กฎหมาย ระเบียบที่เกี่ยวข้องกับเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติในประเทศไทย

3.2.2.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 สาระสำคัญ เพื่อให้บรรลุดุติภาพระบอบการปกครองของประชาชนชาวไทย ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนมีบทบาทและมีส่วนร่วมในการปกครองและตรวจสอบการใช้อำนาจอธิปไตยอย่างเป็นรูปธรรม ผู้วิจัยจึงใช้กรอบแนวคิดตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 โดยนำเสนอบางส่วนที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับงานวิจัย ดังนี้

มาตรา 4 ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิเสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง

มาตรา 30 บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ ความพิการ สภาพร่างกาย หรือสุขภาพสถานะของบุคคลฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคมความเชื่อทางศาสนา การศึกษา การอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติต่อรัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้น เพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม

มาตรา 49 บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ผู้ยากไร้ ผู้พิการ หรือทุพพลภาพ หรือผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ต้องได้รับสิทธิตามวรรคหนึ่ง และการสนับสนุนจากรัฐ เพื่อให้ได้รับการศึกษาโดยทัดเทียมกับบุคคลอื่น การจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพ หรือเอกชน การศึกษาทางเลือกของประชาชน การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้ตลอดชีวิต ย่อมได้รับความคุ้มครองและส่งเสริมที่เหมาะสมจากรัฐ

มาตรา 50 บุคคลย่อมมีสิทธิเสรีภาพในทางวิชาการ การศึกษา อบรม การเรียนการสอน การวิจัย และการเผยแพร่ผลงานวิจัยตามหลักวิชาการ ย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ เท่าที่ไม่ขัดต่อหน้าที่พลเมือง หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

มาตรา 52 เด็กและเยาวชนมีสิทธิในการอยู่รอด และได้รับการพัฒนา ด้านร่างกาย จิตใจ และสติปัญญาตามศักยภาพในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนเป็นสำคัญ

3.2.2.2 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542

แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ผู้วิจัยจึงใช้กรอบแนวคิดตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 โดยนำเสนอบางส่วนที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับงานวิจัย ดังนี้

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

การศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายความว่า การศึกษาก่อนระดับอุดมศึกษา

สถานศึกษา หมายความว่า สถานพัฒนาเด็กปฐมวัย โรงเรียน ศูนย์การเรียน วิทยาลัย สถาบัน มหาวิทยาลัย หน่วยงานการศึกษา หรือหน่วยงานอื่นของรัฐหรือของเอกชนที่มีอำนาจหน้าที่หรือมีวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษา

มาตรา 10 กำหนดว่า “ต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่น้อยกว่าสิบสองปี รัฐต้องจัดให้ทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย”

การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสาร และการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแล หรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ การศึกษาสำหรับคนพิการในวรรคสองให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อบริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามกฎหมาย และวิธีที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 11 กำหนดว่า “บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง มีหน้าที่จัดให้บุตรหรือบุคคลซึ่งอยู่ในความดูแล ได้รับการศึกษาภาคบังคับตามมาตรา 17 และตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องตลอดจนให้ได้รับการศึกษานอกเหนือจากการศึกษาภาคบังคับ ตามความพร้อมของครอบครัว”

มาตรา 15 กำหนดว่า “การจัดการศึกษา มีสามรูปแบบ คือ การศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย” วรรคที่ 4 กำหนดว่า “สถานศึกษาอาจจัดการศึกษาในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง หรือทั้งสามรูปแบบก็ได้”

มาตรา 17 กำหนดว่า “ให้มีการศึกษาภาคบังคับจำนวนเก้าปี โดยให้เด็กซึ่งมีอายุย่างเข้าปีที่เจ็ด เข้าเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานจนอายุย่างเข้าปีที่สิบหก เว้นแต่สอบได้ชั้นปีที่เก้า ของการศึกษาภาคบังคับ หลักเกณฑ์และวิธีการนับอายุให้เป็นไปตามกฎกระทรวง”

3.2.2.3 พระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ พุทธศักราช 2545

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 35 และมาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ผู้วิจัยจึงใช้กรอบแนวคิดตามพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ พุทธศักราช 2545 โดยนำเสนอบางส่วนที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับงานวิจัย ดังนี้

มาตรา 12 ให้กระทรวงศึกษาธิการ คณะกรรมการเขตพื้นที่การศึกษา องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นและสถานศึกษา จัดการศึกษาเป็นพิเศษสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้หรือมีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพ หรือเด็กซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแล หรือด้อยโอกาส หรือเด็กที่มีความสามารถพิเศษให้ได้รับการศึกษาภาคบังคับด้วยรูปแบบและวิธีการที่เหมาะสม รวมทั้งการได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดตามความจำเป็น เพื่อประกันโอกาสและความเสมอภาคในการได้รับการศึกษาภาคบังคับ

3.2.2.4 ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยหลักฐานในการรับนักเรียน นักศึกษาเข้าเรียนในสถานศึกษา พุทธศักราช 2548

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยหลักฐานในการรับนักเรียน นักศึกษาเข้าเรียนในสถานศึกษา พุทธศักราช 2548 เป็นระเบียบที่สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติและกฎหมายว่าด้วยการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ทั้งนี้ เพื่อเป็นการเปิดโอกาสแก่บุคคลให้ได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง ผู้วิจัยจึงใช้กรอบแนวคิดตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยหลักฐานในการรับนักเรียน นักศึกษาเข้าเรียนในสถานศึกษา พุทธศักราช 2548 โดยนำเสนอบางส่วนที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับงานวิจัย ดังนี้

ข้อ 6 การรับนักเรียน นักศึกษา ที่ไม่เคยเข้าเรียนในสถานศึกษามาก่อน ข้อ(4) กรณีที่ไม่มีหลักฐานอะไรเลย (สูติบัตร, หนังสือรับรองการเกิด, บัตรประจำตัวประชาชน, สำเนาทะเบียนบ้านฉบับเจ้าบ้าน ฯลฯ) ให้บิดามารดา ผู้ปกครองหรือองค์กรเอกชน ทำบันทึกแจ้งประวัติบุคคลตามแบบที่กำหนดและให้สถานศึกษาเก็บต้นฉบับหลักฐานบันทึกแจ้งประวัติบุคคลไว้ที่สถานศึกษานั้น

ข้อ 9 การบันทึกในหลักฐานทางการศึกษา กรณีที่เป็นหลักฐานทางการศึกษาเป็นรายบุคคล เช่นสมุดประจำตัวนักเรียน ใบส่งตัว ประกาศนียบัตร ไม่ต้องทำการบันทึกหมายเหตุใดๆ แต่ถ้าเป็นหลักฐานทางการศึกษา รวมทั้งใช้บันทึกข้อมูลของนักเรียน นักศึกษา ทั้งชั้นเรียนหรือจำนวนมากกว่าหนึ่งคน เช่นระเบียบนักเรียน นักศึกษา สมุดประจำชั้น บัญชีเรียกชื่อ ให้บันทึกไว้เฉพาะในสมุดทะเบียนนักเรียน นักศึกษา ลงในช่องหมายเหตุพร้อมกับลงนามกำกับข้อความว่า “ไม่มีหลักฐานตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร”

3.2.2.5 พระราชบัญญัติสัญชาติ พุทธศักราช 2508 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 4 พุทธศักราช 2551

ผู้วิจัยได้ใช้กรอบแนวคิดตามพระราชบัญญัติสัญชาติ พุทธศักราช 2508 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 4 พุทธศักราช 2551 โดยนำเสนอบางส่วนที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับงานวิจัย ดังนี้

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้ “คนต่างด้าว” หมายความว่า ผู้ซึ่งมิได้มี สัญชาติไทย

มาตรา 7 ทวิ ผู้เกิดในราชอาณาจักรไทยโดยบิดาและมารดาเป็นคน ต่างด้าว ย่อมไม่ได้รับสัญชาติไทย ถ้าในขณะที่เกิด บิดาตามกฎหมายหรือบิดาซึ่งมิได้สมรสกับ มารดาหรือมารดาของผู้นั้นเป็น

(1) ผู้ที่ได้รับการผ่อนผันให้พักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไทย เป็นกรณีพิเศษเฉพาะราย

(2) ผู้ที่ได้รับอนุญาตให้เข้าอยู่ในราชอาณาจักรไทยเพียง ชั่วคราวหรือ

(3) ผู้ที่เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยโดยมิได้รับอนุญาตตาม กฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง

ในกรณีที่เห็นสมควร รัฐมนตรีจะพิจารณาและสั่งเฉพาะรายให้บุคคล ตามวรรคหนึ่งได้สัญชาติไทยก็ได้ตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

ผู้เกิดในราชอาณาจักรไทยซึ่งมิได้สัญชาติไทยตามวรรคหนึ่งจะอยู่ใน ราชอาณาจักรไทยในฐานะใด ภายใต้เงื่อนไขใดให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ โดย คำนี้ถึงความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรและสิทธิมนุษยชนประกอบกัน ในระหว่างที่ยังไม่มี กฎกระทรวงดังกล่าว ให้ถือว่าผู้นั้นเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยโดยมิได้รับอนุญาตตาม กฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง (ม.7) ทวิ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติสัญชาติ พุทธศักราช 2508 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พุทธศักราช 2535 และ (ฉบับที่ 4) พุทธศักราช 2551 ย่อมได้รับสิทธิ ทัดเทียมคนไทยทุกประการ ไม่ว่าจะเป็นสิทธิทางการศึกษา สิทธิอาศัย สิทธิในการประกอบอาชีพ สิทธิในการก่อตั้งครอบครัว สิทธิในสุขอนามัย

3.2.2.6 มติคณะรัฐมนตรี

คณะรัฐมนตรีอนุมัติหลักการร่างระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วย หลักฐาน วัน เดือน ปีเกิด ในการรับนักเรียน นักศึกษาเข้าเรียนในสถานศึกษา ตามที่กระทรวง ศึกษาธิการเสนอ เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2548 ซึ่งคณะกรรมการตรวจสอบร่างกฎหมายและร่าง อนุบัญญัติที่เสนอคณะรัฐมนตรี คณะที่ 5 พิจารณาแล้วดำเนินการต่อไปได้ และเห็นชอบแนว ปฏิบัติการจัดการศึกษาแก่บุคคลที่ไม่มีหลักฐานทะเบียนราษฎรหรือไม่มีสัญชาติไทย รวม 4 ข้อ ตามที่กระทรวงศึกษาธิการเสนอ ดังนี้

1. ขยายโอกาสทางการศึกษาแก่บุคคลที่ไม่มีหลักฐานทะเบียนราษฎร หรือไม่มีสัญชาติไทย ซึ่งเดิมเคยจำกัดไว้ให้บางกลุ่ม บางระดับการศึกษา เป็นเปิดกว้างให้ทุกคนที่ อาศัยในประเทศไทยสามารถเข้าเรียนได้ โดยไม่จำกัดระดับ ประเภท หรือพื้นที่การศึกษาทั้งการรับ เข้าเรียน ลงทะเบียนนักเรียน นักศึกษา และการออกหลักฐานการศึกษาเมื่อสำเร็จการศึกษาแต่ละ ระดับตามร่างระเบียบฯ และแนวปฏิบัติ

2. จัดสรรงบประมาณอุดหนุนเป็นค่าใช้จ่ายรายหัว ให้แก่สถานศึกษาที่ จัดการศึกษาแก่กลุ่มบุคคล ที่ไม่มีหลักฐานทางทะเบียนราษฎรหรือไม่มีสัญชาติไทย ตั้งแต่ระดับ ก่อนประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในอัตราเดียวกับค่าใช้จ่ายรายหัวที่จัดสรรให้แก่ เด็กไทย โดยจะต้องใช้งบประมาณเพิ่มเติมเพื่ออุดหนุนจัดการศึกษาแก่นักเรียน นักศึกษาที่ไม่มี หลักฐานทะเบียนราษฎร หรือไม่มีสัญชาติไทย ในความดูแลของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริม การศึกษาเอกชน (สช.)

3. ให้กระทรวงมหาดไทยจัดทำฐานข้อมูล (เลขประจำตัว 13 หลัก) เกี่ยวกับบุคคลที่ไม่มีหลักฐานหรือไม่มีสัญชาติไทย เพื่อประโยชน์ต่อการจำแนกสถานะ และการ อนุญาตและอำนวยความสะดวกให้เด็กและเยาวชนที่มีข้อกำหนดเฉพาะระเบียบปฏิบัติหรือมี กฎหมายควบคุมเฉพาะให้จำกัดพื้นที่อยู่อาศัย สามารถเดินทางไปศึกษาได้เป็นระยะเวลาตาม หลักสูตรระดับนั้นๆ โดยไม่ต้องขออนุญาตเป็นครั้งคราว ยกเว้น ผู้หนีภัยจากการสู้รบและบุคคลใน ความห่วงใย (POC)

4. ให้กระทรวงศึกษาธิการ จัดการศึกษาในรูปแบบที่เหมาะสมแก่เด็ก และเยาวชนที่หนีภัยจากการสู้รบเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต และการอยู่ร่วมกันอย่างสมานฉันท์

พร้อมทั้งให้สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เร่งดำเนินการตามยุทธศาสตร์การจัดการปัญหาสถานะและสิทธิของบุคคลตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 18 มกราคม 2548 โดยในยุทธศาสตร์ดังกล่าว ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์การกำหนด สถานะและยุทธศาสตร์การให้สิทธิขั้นพื้นฐานแก่บุคคลที่มีปัญหาสถานะและสิทธิ ซึ่งจะเป็นปัจจัย

สำคัญประการหนึ่งที่จะสนับสนุนการบริหารจัดการศึกษาแก่บุคคลที่ไม่มีหลักฐานทะเบียนราษฎร หรือไม่มีสัญชาติไทยได้เป็นอย่างดีให้สัมฤทธิ์ผลโดยด่วน รวมทั้งให้หน่วยงานฝึกอาชีพของทุกส่วนราชการยอมรับหลักฐานทางการศึกษาที่ออกให้แก่เด็ก

3.2.2.7 นโยบายพัฒนาภาครัฐและแผนพัฒนาของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พุทธศักราช 2555 - 2559) ได้กำหนดเป้าหมายดังนี้

1) ระดับปัจเจกบุคคล ให้ทุกคนได้รับการพัฒนาในทุกด้านทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา คุณธรรม จริยธรรม อารมณ์ มีความสามารถในการแก้ปัญหา มีทักษะในการประกอบอาชีพ มีความมั่นคงในการดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี และอยู่ร่วมกัน อย่างสงบสุข

2) ระดับสังคม ทุกชุมชนมีแผนชุมชนแบบมีส่วนร่วม และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นำแผนชุมชนไปใช้ประกอบการจัดสรรงบประมาณเพิ่มกิจกรรมสร้างสรรค์สังคม และบรรเทาปัญหาอาชญากรรม ยาเสพติด และขยายโอกาสการเข้าถึงแหล่งทุน การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ

ด้านความมั่นคงของชีวิตและสังคม รัฐบาลได้แสดงเจตนารมณ์มุ่งมั่นที่จะสร้างหลักประกันความมั่นคงและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ให้เด็ก สตรี และคนพิการที่ด้อยโอกาส โดยจะขจัดขบวนการค้ามนุษย์ให้หมดสิ้นไป ขจัดการเลือกปฏิบัติและการละเมิดสิทธิเด็ก สตรี และคนพิการในทุกรูปแบบและอย่างเด็ดขาด รวมทั้งเสริมสร้างสวัสดิการทางสังคมแก่คนพิการและผู้ด้อยโอกาสอย่างเหมาะสม และส่งเสริมความรู้และอาชีพให้สตรีและคนพิการให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ โดยได้ดำเนินการจัดนโยบายให้ทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาฟรี 15 ปี ตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย ให้เกิดความเสมอภาค ความเป็นธรรมทางการศึกษาแก่ผู้ด้อยโอกาส ผู้ยากไร้ ผู้พิการ และทุพพลภาพ ผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ผู้บกพร่องทางร่างกายและสติปัญญา และชนต่างวัฒนธรรม ซึ่งยุทธศาสตร์การจัดการปัญหาสถานะและสิทธิของบุคคล ยึดกรอบแนวคิดตามแนวทางพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ทรงมีต่อคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 18 เดือนกุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2544 ได้ให้ความสำคัญกับประชาชนที่อยู่ประเทศไทยมานานแต่ไม่เป็นคนไทย นอกจากนี้ยังยึดหลักการ แนวคิด ยุทธศาสตร์ สันติวิธี เพื่อความมั่นคงของชาติบนพื้นฐานของการให้ความสำคัญกับคุณค่าความหลากหลายของวิถีชีวิตและวัฒนธรรม ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และสิทธิขั้นพื้นฐาน ในการดำรงชีวิตรวมทั้งการยอมรับความจริงว่ามีคนบางกลุ่มไม่สามารถส่งกลับประเทศต้นทางได้ นำไปสู่การบริหาร

4 ประการ

1. ยุทธศาสตร์การกำหนดสถานะ
2. ยุทธศาสตร์การให้สิทธิขั้นพื้นฐาน
3. ยุทธศาสตร์การดำเนินการเชิงรุกอย่างสร้างสรรค์เพื่อป้องกันการอพยพเข้ามาใหม่
4. ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการพร้อมทั้งกำหนดมาตรการเร่งด่วนและมาตรการระยะยาว รองรับการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ดังกล่าวโดยมีองค์กรและกลไกการทำงานชัดเจน และกำหนดดำเนินการให้เสร็จภายใน 2 ปี

ทั้งนี้ ยุทธศาสตร์ของกระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดเรื่องการสร้างโอกาสทางการศึกษา และการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการจัดการศึกษา และสนับสนุนการศึกษาในรูปแบบที่หลากหลาย ซึ่งได้สอดคล้องกับกลยุทธ์ที่ 2 ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานว่า เพิ่มอัตราการเข้าเรียนในทุกระดับ ทั้งเด็กทั่วไป ผู้พิการ ผู้ด้อยโอกาส ลดอัตราการออกกลางคัน และพัฒนารูปแบบการให้บริการการศึกษาขั้นพื้นฐานแก่เยาวชนที่อยู่นอกระบบการศึกษา

3.2.2.8 ความต้องการตามสิทธิเด็ก

ในฐานะที่ไทยเป็นภาคีสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ผู้วิจัยจึงใช้กรอบแนวคิดตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิเด็ก โดยนำเสนอบางส่วนของปฏิญญาว่าด้วยสิทธิเด็กที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับงานวิจัย ดังนี้

1) ปฏิญญาเพื่อเด็กปี 2534

ประเทศไทยกำหนดปฏิญญาเพื่อเด็ก โดยใช้สภาวะความจำเป็นพื้นฐานและบริการสำหรับเด็ก (สพด.) เป็นแนวทาง โดยกำหนดเป็นทิศทางในการพัฒนาเด็ก สรุปได้ดังนี้

- เด็กต้องได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากบิดา มารดา บุคคลหรือครอบครัวที่ให้ความรัก ความเข้าใจ เพื่อเป็นฐานในการสร้างเสริมพัฒนาการทุกด้าน

- เด็กต้องมีที่อยู่อาศัยที่ถูกต้องเหมาะสม อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อสุขภาพทั้งทางกายและทางจิต มีสถานที่วิ่งเล่น ออกกำลังกาย เล่นกีฬา และมีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการตามวัย

- เด็กต้องได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นอย่างน้อย เพื่อพัฒนาให้มีปัญญา มีคุณธรรมตามหลักศาสนา และมีจริยธรรมขั้นพื้นฐาน ได้รับการฝึกอบรมให้มีความรู้และทักษะในการดำรงชีวิต มีเจตคติที่ดีต่อครอบครัว สังคม เข้าใจและยอมรับความต้องการสิทธิและบทบาทของตนเองและผู้อื่น และรู้จักอยู่ร่วมกันโดยสันติ

- เด็กต้องได้รับการพัฒนาให้มีสุนทรียภาพ ชาบซึ่งในความงาม มีส่วนร่วม สร้างสรรค์ และพัฒนาในกิจกรรมด้านศิลปะ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม

- เด็กต้องได้รับการฝึกอบรม พัฒนาความรู้และทักษะสำหรับการเตรียมการประกอบอาชีพตามความถนัด ความสามารถและความสนใจของตน

2) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ปีพุทธศักราช 2535

ประกอบด้วยข้อกำหนด 54 ข้อ โดย 40 ข้อแรกเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับสิทธิเด็กซึ่งสรุปเป็นสิทธิด้านหลักๆ คือ

- สิทธิที่จะได้รับการพัฒนาตามศักยภาพ หมายถึง สิทธิที่จะรับการศึกษา การพักผ่อน และการเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรม

- สิทธิที่จะได้รับการปกป้องดูแลทั้งด้านร่างกาย และจิตใจ หมายถึง เด็กจะต้องได้รับการดูแลไม่ให้ถูกทอดทิ้ง มีโอกาสได้อยู่ร่วมกับครอบครัว ได้รับการปกป้องให้พ้นจากการถูกกดขี่ เคารว์เอาเปรียบและการทำร้ายทั้งร่างกายและจิตใจ

- สิทธิในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ของสังคม หมายถึง เด็กมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น สิทธิในการได้รับข้อมูลข่าวสาร และสิทธิที่จะเลือกนับถือศาสนาและปฏิบัติกิจกรรมตามความเชื่อ

3.3 สภาพการจัดการศึกษาแก่เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติในประเทศไทย

ปัจจุบันมีแรงงานไร้รัฐ ไร้สัญชาติ อาศัยอยู่ในประเทศไทย มากกว่า 1,000,000 คน และในจำนวนนี้มีเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ จำนวน 207,000 คน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546) มีหน่วยงานภาครัฐโดยกระทรวงศึกษาธิการ และองค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) ที่ดูแลและจัดการศึกษาให้แก่

ไร้สัญชาติ (สำนักนโยบายและแผนการศึกษา, 2552) แบ่งการดำเนินงานออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. เด็กที่อยู่ในพื้นที่พักพิงชั่วคราวผู้หนีภัยจากการสู้รบ 9 แห่งใน 4 จังหวัด จำนวน ประมาณ 40,000 คน อยู่ในความดูแลของสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ (UNHCR) มีกระทรวงมหาดไทย และองค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) เป็นผู้ดูแลในเรื่องการศึกษา โดยกระทรวงศึกษาธิการ ได้เข้าไปจัดให้มีการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการฝึกอบรมวิชาชีพ พื้นที่พักพิงชั่วคราวผู้หนีภัยจากการสู้รบ มีทั้งหมด 9 แห่ง ดังนี้

- 1.1 พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านต้นยาง อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี
- 1.2 พื้นที่พักพิงชั่วคราว บ้านถ้ำหิน อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
- 1.3 พื้นที่พักพิงชั่วคราว บ้านอู้มเปี้ยม อำเภอพบพระ จังหวัดตาก
- 1.4 พื้นที่พักพิงชั่วคราว บ้านแม่หละ อำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก
- 1.5 พื้นที่พักพิงชั่วคราว บ้านนุโพ อำเภออุ้มผาง จังหวัดตาก
- 1.6 พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านใหม่ในสอย อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน
- 1.7 พื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านแม่สุริน อำเภอขุนยวม จังหวัดแม่ฮ่องสอน
- 1.8 พื้นที่พักพิงชั่วคราว บ้านแม่กองคา-ศาลา อำเภอแม่สะเรียง

จังหวัดแม่ฮ่องสอน

- 1.9 พื้นที่พักพิงชั่วคราว บ้านแม่ลามาหลวง อำเภอสบเมย

จังหวัดแม่ฮ่องสอน

2. เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ที่ไม่ได้อาศัยอยู่ในพื้นที่พักพิง ซึ่งกระจัดกระจายในจังหวัดใหญ่ๆ และในจังหวัดที่เป็นพื้นที่ชายแดนที่มีการจ้างแรงงานทำงาน แบ่งตามสภาพการจัดการศึกษาได้เป็น 3 กลุ่ม คือ

2.1 เด็กที่เข้าเรียนในระบบโรงเรียนทั้งของรัฐและเอกชน ในปี 2552 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ได้รับเด็กกลุ่มนี้เข้าเรียน จำนวนประมาณ 60,000 คน ในโรงเรียน 1,516 แห่ง ซึ่งเป็นลักษณะการเรียนรวมกับเด็กไทย

2.2 เด็กที่เข้าเรียนในศูนย์การเรียนขององค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) ในปี 2552 จำนวนประมาณ 100,000 คน มีศูนย์การเรียน 178 ศูนย์ ทั่วประเทศใน 12 เขตพื้นที่การศึกษา โดยที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษตาก เขต 2 มีจำนวนมากที่สุดจำนวน 61 ศูนย์

2.3 เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติที่ไม่ได้เข้าเรียน หรือเด็กตกหล่นซึ่งยังไม่มีข้อมูล ที่ชัดเจนว่ามีอยู่ที่ไหน จำนวนเท่าไร เพราะมีความยุ่งยากในการติดตาม เนื่องจากอพยพเข้ามา

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นัยน์ชนก ศรีทองสุข (2547) ได้ศึกษาเรื่องการจัดการพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กอนุบาลของครูประจำชั้นในกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดการพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กอนุบาลของครูประจำชั้นในกรุงเทพมหานคร ในด้านพฤติกรรมที่เป็นปัญหามาก และพฤติกรรมที่เป็นปัญหาน้อย ผลการวิจัยพบว่า 1) พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากที่ครูประจำชั้นส่วนใหญ่พบคือ พฤติกรรมทำร้ายร่างกายผู้อื่น 2) พฤติกรรมที่เป็นปัญหาน้อยที่ครูประจำชั้นส่วนใหญ่พบคือ พฤติกรรมไม่สนใจเรียน 3) วิธีการจัดการพฤติกรรม พบว่า ครูส่วนใหญ่จัดการพฤติกรรมทันทีหลังเกิดพฤติกรรม คือ อธิบายให้เด็กรู้ถึงผลเสียของสิ่งที่เด็กทำ และวางแผนการจัดการพฤติกรรมในระยะยาว คือ สังเกตพฤติกรรมของเด็กเพื่อหาสาเหตุและแนวทางในการแก้ไข และการปรึกษาผู้ปกครอง เพื่อขอความร่วมมือในการจัดการพฤติกรรม

Cooke, M.B. และคณะ (2007) ศึกษาวิจัยเรื่องการลดพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กวัยอนุบาล โดยใช้วิธีการสอนในโปรแกรมเชกเก้น สเตป เป็นระยะเวลา 2 ปีการศึกษา ประชากรคือเด็กวัยอนุบาลในรัฐแคลิฟอร์เนียของประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 741 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 35 คน และกลุ่มควบคุม 35 คน โดยการจัดการเรียนการสอนสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที ผลการวิจัยพบว่าร้อยละ 97.1 ของเด็กกลุ่มทดลองแสดงได้พฤติกรรมก้าวร้าวลดลง

Schick, A., and Cierpka, M. (2005 อ้างถึงใน Honig, 2000) ศึกษาวิจัยเรื่องการป้องกันพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงของวัยอนุบาลในโรงเรียนตามวิธีการสอนในโปรแกรมเชกเก้น สเตป เป็นระยะเวลา 1 ปี กลุ่มตัวอย่างคือเด็กวัยอนุบาล อายุ 5-8 ปี ของโรงเรียนอนุบาลที่ วอ ซิง ตัน ดี.ซี จำนวน 50 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 25 คน และกลุ่มควบคุม 25 คน ผลการวิจัยพบว่าเด็กกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมที่ต่อต้านสังคมและพฤติกรรมที่ก้าวร้าวรุนแรงน้อยกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ

Taub (2002 อ้างถึงใน Honig, 2000) ศึกษาวิจัยเรื่องการเรียนรู้ทักษะด้านสังคม ที่มีผลต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็กวัยอนุบาลโดยใช้วิธีการสอนในโปรแกรมเชกเก้น สเตป เป็นระยะเวลา 6 เดือน ประชากรคือเด็กวัยอนุบาลของโรงเรียนในเขตชนบท ประเทศแอฟริกา จำนวน 87 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 20 คน และกลุ่มควบคุม 20 คน ผลการวิจัยพบว่าเด็กกลุ่ม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยเรื่องผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน แบ่งขั้นตอนการดำเนินการเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การพัฒนากิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมสำหรับเด็กวัยอนุบาล มีวิธีการดำเนินการตามลำดับดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมและสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ

ขั้นที่ 2 สร้างกรอบแนวคิดในการสร้างกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม

ขั้นที่ 3 สร้างกรอบแนวคิดของกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรม

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบคุณภาพของกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม และเอกสารประกอบ

ขั้นที่ 5 แก้ไขปรับปรุงกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม และเอกสารประกอบ

ตอนที่ 2 การสร้างเครื่องมือวิจัย ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล

ขั้นที่ 2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสังเกตพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ประกอบด้วย

2.1 แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล

2.2 แบบบันทึกความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล

2.3 แบบประเมินค่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล

ขั้นที่ 3 ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ตอนที่ 3 การทดลองใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล มีวิธีการดำเนินการตามลำดับดังนี้

- ขั้นที่ 1 การเลือกประชากรและตัวอย่างประชากร
- ขั้นที่ 2 การดำเนินการทดลอง
- ขั้นที่ 3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- ขั้นที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูล

ตอนที่ 1 การพัฒนากิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมสำหรับเด็กวัยอนุบาล มีวิธีการดำเนินการตามลำดับดังนี้

การพัฒนากิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมสำหรับเด็กวัยอนุบาล ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมและสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเพื่อนำมาใช้เป็นพื้นฐานแนวคิดในการพัฒนากิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมสำหรับเด็กวัยอนุบาล ดังนี้

1.1 ศึกษาทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม โดยศึกษาด้านความหมาย หลักการ และกิจกรรมการสอน จากเอกสาร ตำรา บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

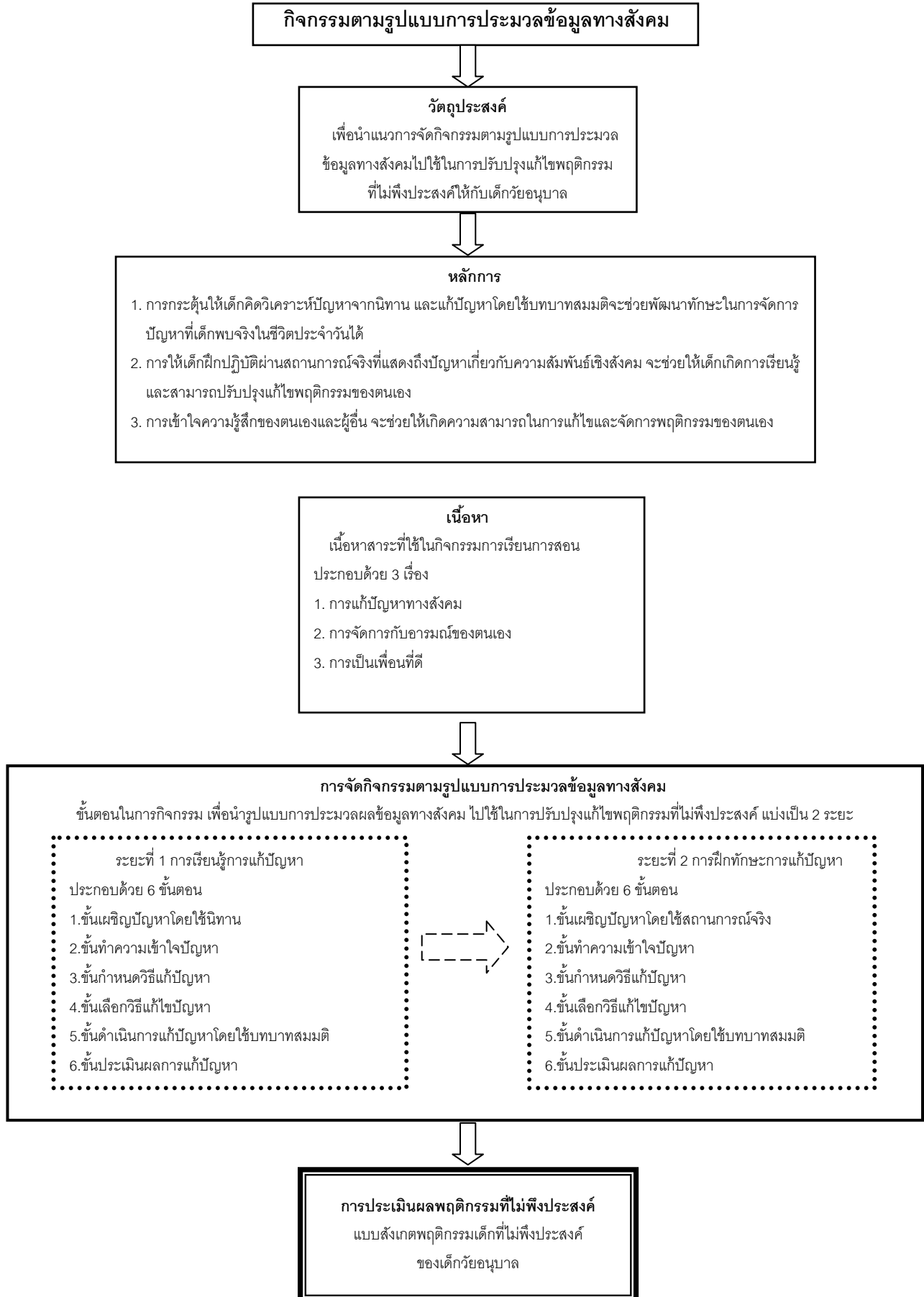
1.2 ศึกษาสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ แล้วระบุพฤติกรรมที่ต้องการพัฒนา

1.3 นำผลการวิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี และสภาพที่เป็นจริง มาเป็นฐานในการกำหนดหลักการ แนวคิดพื้นฐานในการสร้างกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม

ขั้นที่ 2 สร้างกรอบแนวคิดในการสร้างกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม

นำหลักการ ทฤษฎี และแนวคิดพื้นฐานที่ได้จากการศึกษาข้อมูล มาใช้ในการสร้างกรอบแนวคิดในการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม ดังที่นำเสนอไว้ในภาพที่ 2 ดังนี้

ภาพที่ 2 กรอบแนวคิดการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม

ขั้นที่ 3 สร้างกรอบแนวคิดของกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรม

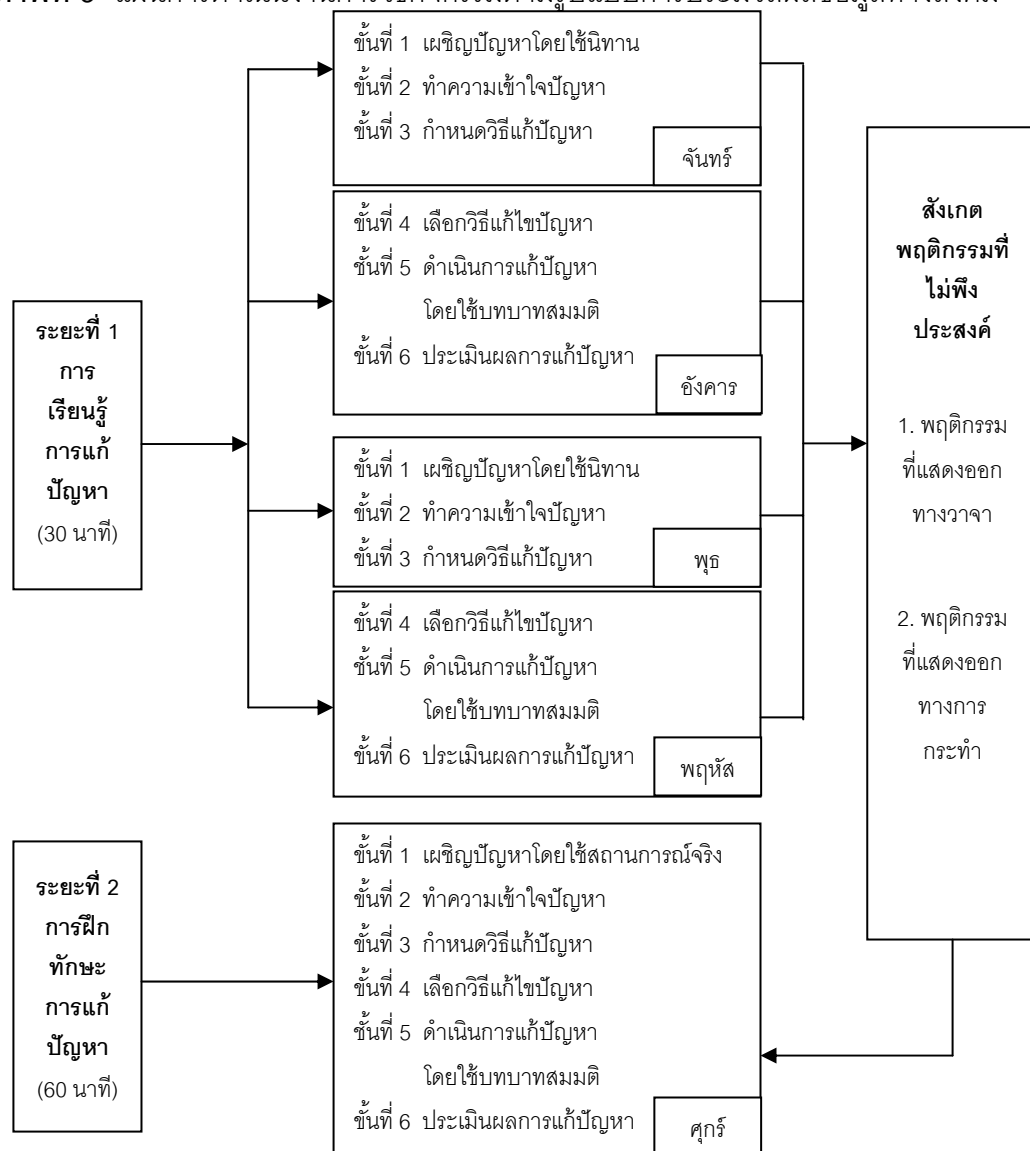
3.1 นำกรอบแนวคิดของกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมสำหรับเด็กวัยอนุบาล มาเป็นแนวทางในการเขียนโครงสร้างแผนการสอน โดยศึกษาจากงานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมและนำมาปรับให้สอดคล้องกับสภาพปัจจุบันของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ไร้รัฐ ไร้สัญชาติ เป็นแผนการสอนตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม จำนวน 20 แผน

3.2 กำหนดเนื้อหาที่จะนำมาใช้ในกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม ประกอบด้วย 3 เรื่อง คือ การแก้ปัญหาทางสังคม การจัดการกับอารมณ์ของตนเอง และการเป็นเพื่อนที่ดี ตามเนื้อหาของโปรแกรมเชกกัน สเตป (The second Step Program)

3.3 คัดเลือกนิทานที่นำมาใช้เป็นสื่อให้เด็กเรียนรู้วิธีการแก้ปัญหา โดยคัดเลือกนิทานที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ที่แสดงออกทางด้านวาทะและการกระทำ ซึ่งเนื้อหาของกิจกรรมประกอบด้วย 3 เรื่อง ได้แก่ การแก้ปัญหาทางสังคม การจัดการกับอารมณ์ของตนเองและการเป็นเพื่อนที่ดี ได้นิทานจำนวน 20 เรื่อง แบ่งเป็นนิทานที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการจัดการกับอารมณ์ของตนเอง 10 เรื่อง และนิทานที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเป็นเพื่อนที่ดี 10 เรื่อง โดยนิทานทุกเรื่องจะนำเสนอปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์เชิงสังคมที่เหมาะสมกับเด็กวัยอนุบาล ดังแสดงไว้ในตารางที่ 1

3.4 กำหนดกิจกรรม ของขั้นตอนในกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลผลข้อมูลทางสังคม แบ่งเป็น 2 ระยะ ระยะที่ 1 การเรียนรู้การแก้ปัญหา ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1.ขั้นเผชิญปัญหาโดยใช้นิทาน 2.ขั้นทำความเข้าใจปัญหา 3.ขั้นกำหนดวิธีแก้ปัญหา 4.ขั้นเลือกวิธีแก้ปัญา 5.ขั้นดำเนินการแก้ปัญหาโดยใช้บทบาทสมมติ 6.ขั้นประเมินผลการแก้ปัญหา ระยะที่ 2 การฝึกทักษะการแก้ปัญหา ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1.ขั้นเผชิญปัญหาโดยใช้สถานการณ์จริง 2.ขั้นทำความเข้าใจปัญหา 3.ขั้นกำหนดวิธีแก้ปัญหา 4.ขั้นเลือกวิธีแก้ปัญา 5.ขั้นดำเนินการแก้ปัญหาโดยใช้บทบาทสมมติ 6.ขั้นประเมินผลการแก้ปัญหา ดังแสดงรายละเอียดไว้ในภาพที่ 3

ภาพที่ 3 แผนการดำเนินงานการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลผลข้อมูลทางสังคม

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบคุณภาพของกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม และเอกสารประกอบ

การตรวจสอบคุณภาพของกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล แผนการสอน และนิทานที่ใช้การสอน ดำเนินการ ดังนี้

4.1 กำหนดจุดประสงค์ของการประเมินโดยพิจารณาในด้านจุดประสงค์ หลักการ เนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม และการประเมินผลของกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่พัฒนาขึ้น แล้วนำขั้นตอนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม แผนการสอนไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ หลักการ เนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม และการประเมินผล

4.2 นำนิทานไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างเนื้อหา นิทาน กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม และจุดประสงค์

4.3 นำแผนการสอนและนิทานที่ได้รับคำแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิปรับปรุงแก้ไข และนำไปทดลองนำร่องกับเด็กวัยอนุบาลไว้รัฐ ไร่สัญชาติ อายุ 5-6 ปี สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 20 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เป็นเวลา 1 สัปดาห์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความเป็นไปได้ในการนำไปใช้จริงด้านเนื้อหา การจัดกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม ตลอดจนปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นขณะสอน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ดังแสดงไว้ในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 สรุปข้อมูลการตรวจสอบแผนการสอนตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม

ข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ	ปรับปรุงแก้ไข
แก้ไขคำที่ใช้ในการเขียนแผนการสอน	ได้ตรวจสอบแก้ไขคำที่ใช้ในการเขียนแผนการสอนให้ถูกต้อง
เทคนิคการเล่าเรื่องที่เหมาะสมกับเด็กวัยอนุบาล	ได้ศึกษาวิธีการ เทคนิคในการเล่าเรื่องที่ ที่เหมาะสมกับเด็กวัยอนุบาล
การคิดประโยคคำถามที่ใช้ในการจัดกิจกรรม	ได้คิดวิเคราะห์ จัดเรียงลำดับคำถามที่ จะใช้ถามเด็กในแต่ละขั้นตอนให้เหมาะสม รัดกุม
การเลือกนิทานที่สอดคล้องกับวัยของเด็กวัยอนุบาล	ได้ตรวจสอบเนื้อหาสาระ และวิเคราะห์ เนื้อหาที่ใช้สอนให้สอดคล้องกับวัยของ เด็กวัยอนุบาล
การเลือกนิทานที่สอดคล้องกับเนื้อหาของพฤติกรรม ที่ไม่พึงประสงค์	ได้ตรวจสอบเนื้อหาสาระ และวิเคราะห์ เนื้อหาที่ใช้สอนให้สอดคล้องกับ พฤติกรรม ที่ไม่พึงประสงค์

ขั้นที่ 5 แก้ไขปรับปรุงกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม และ เอกสารประกอบ

จากการนำกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่ปรับปรุงแล้วไปทดลอง
นำร่องกับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อสังเกตของผู้วิจัยขณะดำเนินการทดลองและ
ข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ ไปพิจารณาปรับปรุงกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทาง
สังคม ในด้านความเป็นไปได้ ความเหมาะสมของเนื้อหา เวลา กิจกรรม และสื่อ และนำไปปรับปรุง
แก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้จริง

ตอนที่ 2 การสร้างเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือวิจัย เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลในการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ข้อมูลที่ได้จะนำมาใช้ในการวิเคราะห์เพื่อศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ในด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา และพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลในการทดลองใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล คือแบบสังเกตพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ประกอบด้วย

- 1.แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล
- 2.แบบบันทึกความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล
- 3.แบบประเมินค่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีรายละเอียดในการดำเนินการสร้าง ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเรื่องกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล

ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เอกสาร ตำรา สิ่งพิมพ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 กรอบแนวคิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล

พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์	นิยามเชิงปฏิบัติการ	องค์ประกอบย่อย
ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา		
1.1 การก้าวร้าว	การพูดล้อเลียนเพื่อนที่อ่อนแอกว่า หรือมีความผิดปกติทางร่างกาย หรือตั้งฉายาเพื่อน เปรียบเทียบกับคน สัตว์ สิ่งของ พูดด้วยเสียงที่ดัง และพูดซ้ำกันหลายครั้ง เวลาพูดจะหัวเราะหรือยิ้มไปด้วย พูดด้วยถ้อยคำที่ไม่สุภาพ หยาบคาย หรือการพูด เพื่อให้เพื่อนเชื่อ โดยอ้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้เป็นพยาน หรือลงโทษ หากไม่ทำตาม หรือพูดมุ่งร้ายเพื่อนให้ได้รับอันตรายอย่างร้ายแรงกับเพื่อนทุกคน หรือเพื่อนที่อ่อนแอกว่า	1. พูดล้อเลียน 2. ตั้งฉายา 3. สบถ 4. สาบาน 5. สาปแช่ง
1.2 การรบกวน	การพูดด้วยเสียงดังผิดปกติ เพื่อให้ผู้อื่นได้ยิน โดยเป็นการรบกวนผู้อื่นในเวลา ที่ไม่เหมาะสมการส่งเสียงร้อง เพื่อต้องการให้ผู้อื่นหันมาสนใจตนเองเพื่อเรียกร้องความสนใจ	1. ตะโกน ส่งเสียงดัง 2. เรียกร้อง ความสนใจ
ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ		
2.1 การทำร้ายร่างกาย	การใช้ของแข็ง/มือ ทูบ ตี ต่อย หยิก หรือใช้เท้าเตะไปบนร่างกายของเพื่อน หรือต้องการสิ่งของบางสิ่งบางอย่างการใช้พินกดลงไปโดยแรงบนร่างกายของเพื่อน เมื่อรู้สึกไม่พอใจหรือต้องการบางสิ่งบางอย่าง	1. ทูบ 2. ตี 3. เตะ 4. ต่อย 5. หยิก 6. กัด
2.2 การทำลายสิ่งของ	การขว้างปาสิ่งของที่อยู่ในมือลงบนพื้นอย่างแรง โดยจงใจให้เกิดความเสียหาย เมื่อมีความรู้สึกไม่พอใจการดึง ทั้ง ฉีก สมุด หนังสือของตนเองหรือของเพื่อนอย่างจงใจ เพื่อให้ฉีกขาด เสียหาย เมื่อรู้สึกไม่พอใจ	1. ขว้างปาของลงบนพื้น 2. ฉีกสมุด หนังสือ

ขั้นที่ 2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือแบบสังเกตพฤติกรรมเด็ก ด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ประกอบด้วย แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล แบบบันทึกความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล และแบบประเมินค่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล (ดูตัวอย่างในภาคผนวก ข) ดำเนินการ ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา สิ่งพิมพ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล

2.2 สร้างแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล มีลักษณะเป็นแบบบันทึกพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลเชิงบรรยาย ใช้เพื่อบันทึกพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลทั้ง 2 ด้าน ได้แก่พฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาและพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำในระหว่างการทดลองของเด็กวัยอนุบาลเป็นรายบุคคล ในช่วงเวลากิจกรรมเล่นอิสระตอนเช้า ตั้งแต่เวลา 07.00-08.00 น. และกิจกรรมเสริมประสบการณ์ในห้องเรียน ตั้งแต่เวลา 09.00-10.00 น.

2.3 สร้างแบบบันทึกความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ลักษณะเป็นแบบบันทึกความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กเป็นรายบุคคลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ใช้เพื่อบันทึกหาความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล เป็นรายบุคคล โดยที่กลุ่มตัวอย่างหนึ่งคนจะต้องมีแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ครบทั้ง 2 ช่วงเวลา

2.4 แบบประเมินค่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ลักษณะเป็นการนำผลรวมความถี่ที่ได้จากแบบบันทึกความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล มาใช้เพื่อประเมินค่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กเป็นรายบุคคล ได้กำหนดช่วงระดับคะแนนได้ดังนี้

ระดับคะแนน 0 หมายถึง เด็กไม่เคยแสดงพฤติกรรมนี้ ครูไม่เคยพบพฤติกรรมนี้

ระดับคะแนน 1 หมายถึง เด็กทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้เล็กน้อย ครูพบ

พฤติกรรมนี้เล็กน้อย หรือแสดงพฤติกรรม 1-2 ครั้ง

ภายใน 1 สัปดาห์

ระดับคะแนน 2 หมายถึง เด็กทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก ครูพบ

พฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก หรือแสดงพฤติกรรม
3-4 ครั้ง ภายใน 1 สัปดาห์
ระดับคะแนน 3 หมายถึง เด็กทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้บ่อย ครอบพฤติกรรมนี้
บ่อยมาก หรือแสดงพฤติกรรม 5-6 ครั้ง

ขั้นที่ 3 ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

3.1 นำแบบสังเกตพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลประกอบด้วยแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล แบบบันทึกความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล และแบบประเมินค่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ พิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) พร้อมทั้งหาค่าความตรงของเครื่องมือ (Index Objective Congruence : IOC) ของ Rovinelli And Hambleton โดยเกณฑ์ที่ใช้ได้จะต้องมีค่ามากกว่า 0.5 ขึ้นไป ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าความตรงของแบบสังเกตพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
ของเด็กรวัยอนุบาล

ลำดับที่	ประเด็นที่สังเกต	ค่าความตรง	ความหมาย
1	ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา		
	1.1 การก้าวร้าว		
	1) พุดล้อเลียน ตั้งฉายา	1	ความตรงตามเนื้อหา
	2) สบถ สาบาน สาปแช่ง	1	ความตรงตามเนื้อหา
	1.2 การรบกวน		
	1) ตะโกน ส่งเสียงดัง	1	ความตรงตามเนื้อหา
	2) เรียกร้องความสนใจ	1	ความตรงตามเนื้อหา
2	ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ		
	2.1 การทำร้ายร่างกาย		
	1) ทูป	1	ความตรงตามเนื้อหา
	2) ตี	1	ความตรงตามเนื้อหา
	3) เตะ	0.6	ความตรงตามเนื้อหา
	4) ต่อย	1	ความตรงตามเนื้อหา
	5) หยิก	1	ความตรงตามเนื้อหา
	6) กัด	1	ความตรงตามเนื้อหา
	2.2 การทำลายสิ่งของ		
	1) ขว้างปาของลงบนพื้น	1	ความตรงตามเนื้อหา
	2) ฉีกสมุด หนังสือ	1	ความตรงตามเนื้อหา

3.2 นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขแบบสังเกตพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กรวัยอนุบาล ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ และนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับเด็กรวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ อายุ 5-6 ปี จำนวน 20 คน ที่มีลักษณะที่ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย เพื่อหาความเที่ยงของเครื่องมือ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (Coefficient Alpha) ของ Bindex ซึ่งผลจากการวิเคราะห์คุณภาพ พบว่า ค่าความเที่ยงอยู่ที่ 0.798

ตอนที่ 3 การทดลองใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม

การทดลองใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม ดำเนินการโดยการนำกิจกรรมการสอนไปทดลองใช้ในสภาพการณ์จริงเพื่อประเมินกิจกรรมการสอนที่พัฒนาขึ้น มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

ขั้นที่ 1 การเลือกประชากรและตัวอย่างประชากร

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ อายุ 5-6 ปี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

1.2 กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ อายุ 5-6 ปี จำนวน 40 คน กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2554 แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 20 คน ของศูนย์การเรียนรู้วัดป่าเป้า อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และกลุ่มควบคุม จำนวน 20 คน ของโรงเรียนชุมชนบ้านบวกครกน้อย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ให้เกณฑ์ในการคัดเลือก ดังนี้

- 1) เป็นโรงเรียนที่อยู่ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
- 2) เป็นโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนแก่เด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ
- 3) เป็นโรงเรียนนำร่องในการสร้างระบบการศึกษาที่ต่อเนื่อง สำหรับเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติให้ได้รับการเตรียมความพร้อมในระดับอนุบาล ก่อนที่จะเข้าเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในระบบโรงเรียนรัฐบาล

ขั้นที่ 2 การดำเนินการทดลอง

แผนการสอนสำหรับงานวิจัยนี้ ประกอบด้วย แผนการสอนตามรูปแบบการสอนแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม สำหรับกลุ่มทดลอง และแผนการสอนแบบปกติ สำหรับกลุ่มควบคุม มีการดำเนินการทดลอง ดังนี้

2.1 ระยะเวลาเตรียมการก่อนทดลอง นำแผนการสอนตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมมาปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ และนำแผนการสอนตามรูปแบบการสอนแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม จำนวน 1 แผน ไปทดลองใช้กับเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ อายุ 5-6 ปี สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

2.2 ระยะเวลาดำเนินการทดลอง

2.2.1 กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยแผนการสอนที่สร้างขึ้นจำนวน 20 แผน โดยทำการสอนทั้งสิ้น 20 ครั้ง สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที (ดูตัวอย่างในภาคผนวก ค) ดังรายละเอียดในแผนภาพที่ 3 แผนการดำเนินงานการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลผลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล หน้า 40

2.1.2 กลุ่มควบคุม ผู้วิจัยดำเนินการโดยให้เด็กวัยอนุบาล เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบปกติ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง เป็นเวลาทั้งสิ้น 10 สัปดาห์

ภาพที่ 4 การเปรียบเทียบขั้นตอนของการสอนตามรูปแบบการประมวลข้อมูล

ระหว่างการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลอื่นๆ เพิ่มเติม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดครอบคลุม สามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และใช้ประกอบการอภิปรายผล

ขั้นที่ 3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้วิจัยทำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงศูนย์การเรียนรู้วัดป่าเป้า อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ และโรงเรียนชุมชนบ้านบวกรกน้อย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

3.2 การเก็บข้อมูลการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมของเด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนทำการทดลอง (Pre-test) โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล โดยผู้วิจัย

3.3 ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยมีวิธีการดังนี้

3.3.1 กลุ่มทดลองใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล เป็นเวลา 10 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมฯ และมีผู้ช่วยวิจัย เป็นผู้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมเด็กระหว่างดำเนินกิจกรรมฯ

3.3.2 กลุ่มควบคุมใช้วิธีการสอนแบบปกติ เป็นเวลา 10 สัปดาห์ โดยครูประจำชั้นเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมฯ และมีผู้ช่วยวิจัยเป็นผู้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมเด็กระหว่างดำเนินการกิจกรรมฯ

3.3.3 ผู้ช่วยวิจัยมีหลักเกณฑ์การคัดเลือกตามคุณสมบัติดังนี้

3.3.3.1 จบการศึกษาระดับปริญญาตรีด้านการศึกษาปฐมวัย

3.3.3.2 มีความรู้ความเข้าใจในพัฒนาการของเด็กวัยอนุบาล และมีประสบการณ์ด้านการสอนอย่างน้อย 3 ปี

3.3.3.3 มีความรู้ความเข้าใจในการสอน ตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล โดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้ความรู้ก่อนการดำเนินการทดลอง และให้ผู้ช่วยวิจัยศึกษาเอกสารตามแบบสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล และให้ผู้ช่วยวิจัยทดลองบันทึกการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

3.3.3.4 ไม่มีอคติกับการทดลองและให้ความร่วมมือในการทำงานเป็นอย่างดี

3.4 เก็บข้อมูลการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม หลังการทดลอง (Post-test) โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมเด็กในด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล โดยผู้วิจัย

ขั้นที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูล มีรายละเอียดดังนี้

4.1 วิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมของเด็กที่ใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม ด้วยค่าทดสอบค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ดังต่อไปนี้

1) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (independent-samples t-test)

2) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง (dependent-sample t-test)

3) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม (dependent-sample t-test)

4) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (independent-samples t-test)

5) เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง (independent-samples t-test)

6) เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง (independent-samples t-test)

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม

1) วิเคราะห์บทสนทนาเพื่อศึกษาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ระหว่างทดลองการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม

2) สรุปผลเชิงบรรยายเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัย
อนุบาลไว้รัฐ ไร้สัญชาติ ที่เด็กแสดงออกขณะร่วมกิจกรรม ระหว่างทดลองการใช้กิจกรรมตาม
รูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล จากนั้นนำข้อมูลทั้งหมดที่ได้มาวิเคราะห์และสรุปผลโดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าสถิติเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ดังนี้

1.1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (independent-samples t-test)

1.2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง (dependent-sample t-test)

1.3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม (dependent-sample t-test)

1.4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (independent-samples t-test)

1.5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง (independent-samples t-test)

1.6 ผลการเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง (independent-samples t-test)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ดังนี้

2.1 สรุปผลเชิงบรรยายเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐไร้สัญชาติ ที่ได้แสดงออกขณะร่วมกิจกรรม ระหว่างทดลองการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม

2.2 วิเคราะห์บทสนทนาเพื่อศึกษาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐไร้สัญชาติ ระหว่างทดลองการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าสถิติเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐไร้สัญชาติ ดังนี้

เพื่อให้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองและการแปลความหมายวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ตอนที่ 1 ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ในการวิเคราะห์ข้อมูล การเปรียบเทียบคะแนน

\bar{x} แทน ค่าเฉลี่ย

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

t แทน ค่าสถิติทดสอบ

1.1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม วิเคราะห์โดยใช้การทดสอบค่าที่ (independent-samples t-test) รายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เด็กวัยอนุบาล	\bar{X}	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	4.55	1.19	0.65
กลุ่มควบคุม	4.75	1.07	

*p < .05

จากตารางที่ 5 เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน แสดงว่า ก่อนเรียนเด็กวัยอนุบาลไว้รัฐ ไร่สัญชาติ ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไม่แตกต่างกัน

1.2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง วิเคราะห์โดยใช้การทดสอบค่าที (dependent-sample t-test) รายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

เด็กวัยอนุบาล	\bar{X}	S.D.	t
ก่อนทดลอง	4.55	1.19	
หลังทดลอง	.95	.76	17.10**

*p < .05 (.05t₃₈=1.6860)

จากตารางที่ 6 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

1.3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม วิเคราะห์โดยใช้การทดสอบค่าที (dependent-sample t-test) รายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

เด็กวัยอนุบาล	\bar{X}	S.D.	t
ก่อนทดลอง	4.75	1.07	19.85**
หลังทดลอง	4.35	.99	

*p < .05 (.05t₁₉=1.7291)

จากตารางที่ 7 พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน แสดงว่า หลังการทดลอง กลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไม่แตกต่างจากก่อนทดลอง

1.4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม วิเคราะห์โดยใช้การทดสอบค่าที (independent-samples t-test) รายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เด็กวัยอนุบาล	\bar{x}	S.D.	<i>t</i>
กลุ่มทดลอง	.95	.76	-12.20**
กลุ่มควบคุม	4.35	.99	

* $p < .05$ (.05 t_{19} =1.7291)

จากตารางที่ 8 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

1.5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาทะ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง วิเคราะห์โดยใช้การทดสอบค่าที (independent-samples t-test) รายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาทะ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์	หลังการทดลอง				<i>t</i>
	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	
ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาทะ	.65	.49	2.25	.76	-8.25**

* $p < .05$ (.05 t_{38} =1.6860)

จากตารางที่ 9 หลังการทดลองค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของกลุ่มทดลอง เท่ากับ .65 (S.D. = .49) ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของกลุ่มควบคุม เท่ากับ 2.25 (S.D. = .76) และเมื่อใช้สถิติทดสอบค่า t พบว่า หลังการทดลองค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.6 ผลการเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง วิเคราะห์โดยใช้การทดสอบค่า t (independent-samples t -test) รายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์	หลังการทดลอง				t
	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	
ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ	.35	.49	2.10	.55	-10.60**

* $p < .05$ ($.05t_{38}=1.6860$)

จากตารางที่ 10 หลังการทดลองค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ ของกลุ่มทดลอง เท่ากับ .35 (S.D. = .49) ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจาของกลุ่มควบคุม เท่ากับ 2.10 (S.D. = .55) และเมื่อใช้สถิติทดสอบค่า t พบว่า หลังการทดลองค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ดังนี้

2.1 สรุปผลเชิงบรรยายเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐไร้สัญชาติ ที่เด็กแสดงออกขณะร่วมกิจกรรม ระหว่างทดลองการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลในทุกขั้นตอนของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมตั้งแต่เริ่มต้นการสอนในสัปดาห์ที่ 1 จนถึงสิ้นสุดการสอนในสัปดาห์ที่ 12 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการทดลองใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลในแต่ละขั้นตอน สรุปได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเผชิญปัญหาโดยใช้นิทานและสถานการณ์จริง เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก โดยในระยะที่ 1 การเรียนรู้การแก้ปัญหาโดยใช้นิทานซึ่งมีเนื้อหาสาระ ประกอบด้วย การเป็นเพื่อนที่ดี การจัดการกับอารมณ์ของตนเอง และการแก้ปัญหาทางสังคม ระยะที่ 2 การฝึกทักษะการแก้ปัญหา เป็นการใช้โดยใช้กรณีตัวอย่างในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงที่พบขณะสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็ก ระหว่างการสอนระยะที่ 1 เพื่อกระตุ้นให้เด็กบอกความรู้สึกของตนเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้น ระบุปัญหาที่พบ และให้เด็กวิธีคิดแก้ปัญหา โดยผู้วิจัยมีบทบาทในการเป็นผู้กระตุ้นให้เด็กได้ฝึกคิดแก้ปัญหา เพื่อให้ได้พฤติกรรมที่พึงประสงค์

ในช่วงสัปดาห์แรกๆ พบว่าประสบการณ์เดิมของเด็กจะคุ้นเคยเพียงแค่การฟังนิทานจากครูเท่านั้น เด็กจึงยังไม่สามารถจับประเด็นปัญหาในระหว่างการเล่านิทานได้ ซึ่งในสัปดาห์หลังๆ จะพบว่าเด็กๆ เริ่มคุ้นเคยกับการฝึกคิดแก้ปัญหาและสามารถจะเป็นผู้แก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ด้วยตนเอง

ขั้นที่ 2 การทำความเข้าใจปัญหา เป็นขั้นตอนที่เด็กและผู้วิจัยสนทนาร่วมกันเกี่ยวกับความรู้สึกของเด็กที่มีต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาโดยใช้คำถาม 3 ข้อ 1) เด็กรู้สึกอย่างไร (How do I feel?) 2) ปัญหาของเรื่องนี้คืออะไร (What is the problem?) และ 3) เราจะทำอะไรได้บ้าง (What can I do?)

ในสัปดาห์แรก พบว่าเด็กยังไม่สามารถตอบคำถามทั้ง 3 ข้อได้ด้วยตนเอง ผู้วิจัยต้องใช้คำถามนำ เช่น หนูรู้สึกอย่างไรบ้างคะ? หนูสงสัยอะไรไหม? ทำไมสิ่งโตต้องเกลียดตัวคะ? ทำไมนกพิราบต้องช่วยมดคะ? ซึ่งสัปดาห์ที่ 2 กรณีตัวอย่างที่ 3 เด็กเริ่มแสดงความรู้สึกของตนเอง ออกมาได้เอง สามารถร่วมสนทนากับผู้วิจัยโดยระบุปัญหาและคิดวิธีแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง

ขั้นที่ 3 การกำหนดวิธีแก้ปัญหา เป็นขั้นตอนที่เด็กๆ และผู้วิจัยร่วมกันนำเสนอวิธีแก้ปัญหาเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและผลที่เกิดขึ้นจากการใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธี

ช่วงแรกผู้วิจัยต้องใช้คำถามนำเด็กในการช่วยคิดเสนอวิธีแก้ปัญหา เช่น คิดว่าเราให้นกพิราบช่วยมดดีไหม? วัตถุประสงค์ขอโทษว่าแดงนะคะ? ซึ่งสัปดาห์หลังๆ เมื่อเด็กเริ่มคุ้นเคยกับวิธีการคิด วิธีการแก้ปัญหา โดยไม่อายเพื่อน ไม่อายครู ขณะพูดแสดงความคิดเห็น ผู้วิจัยไม่ต้องใช้คำถามนำ เด็กๆ สามารถช่วยกันนำเสนอวิธีแก้ไขปัญหามา และบอกผลที่เกิดขึ้นได้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กยังมีพฤติกรรมยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นมากขึ้น

ขั้นที่ 4 การหาทางเลือกวิธีการแก้ไขปัญหา เป็นขั้นตอนที่เด็กแต่ละคนเลือกวิธีปัญหาที่ตนเองคิดว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุด พร้อมบอกเหตุผลวิธีสนับสนุนการแก้ปัญหาที่เลือก

หลังจากสัปดาห์ที่ 2 เด็กเริ่มคุ้นเคยกับวิธีการคิดแก้ปัญหามากขึ้น เด็กสามารถเรียนรู้การคิด และการแก้ไขปัญหาก็ดีขึ้น เห็นได้จากการที่เด็กแต่ละคนจะมีเหตุผลในการนำเสนอวิธีการแก้ไขปัญหามากขึ้น นอกจากนี้ ยังพบว่าเด็กมีพฤติกรรมแย่งกันยกมือเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการแก้ไขปัญหามาในสถานการณ์ที่ปัญหานั้นๆ และเด็กให้ความสนใจเพิ่มมากขึ้นเมื่อร่วมกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม

ขั้นที่ 5 การดำเนินการแก้ปัญหาโดยใช้บทบาทสมมติ เป็นขั้นตอนที่让孩子ลงมือแก้ปัญหาโดยใช้วิธีการที่ช่วยกันเลือกด้วยการแสดงบทบาทสมมติเพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับปัญหาจากนิทานหรือปัญหาจากสถานการณ์จริง พบว่าสัปดาห์แรกเด็กยังไม่สามารถแสดงบทบาทสมมติได้ ผู้วิจัยต้องเป็นผู้กำกับและคอยบอกว่าใครต้องพูดว่าอะไร ต้องแสดงออกอย่างไร ซึ่งเด็กไม่กล้าทำ มีความรู้สึกอายที่จะต้องแสดงบทบาทสมมติต่อหน้าเพื่อนและผู้วิจัย แต่หลังจากสัปดาห์ที่ 2-3 เป็นต้นไป เมื่อเด็กๆ เริ่มคุ้นเคย มีความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการ ขั้นตอน และมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น เด็กมีความสนใจและกล้าพูด กล้าแสดงออกมากขึ้นโดยที่ผู้วิจัย

ไม่ต้องเตือน นอกจากนั้น เด็กยังแสดงสามารถในการกำกับเพื่อนขณะแสดงบทบาทสมมติ โดยผู้วิจัยมีบทบาทเป็นผู้สังเกตการณ์

ขั้นที่ 6 การประเมินผลการแก้ปัญหา การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากการใช้วิธีแก้ปัญหา

สัปดาห์ที่ 2-3 เป็นต้นไปจนถึง เด็กเริ่มมีความกล้าแสดงในการความรู้สึกนึกคิดของตนเองมากขึ้น โดยที่ผู้วิจัยไม่ต้องเตือน เด็กสามารถฟังเหตุผลของเพื่อน มีการยอมรับในเหตุผลของเพื่อนมากขึ้น มีความเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของตนเอง ความรู้สึกของเพื่อน และผู้วิจัยยังพบว่าเมื่ออยู่ตามลำพัง เด็กกลุ่มทดลองยังสามารถควบคุมอารมณ์ของตนเอง สามารถแก้ไขปัญหาพฤติกรรมของตนเองได้หากอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นปัญหา เช่น สัปดาห์ที่ 6 ขณะที่ผู้วิจัยกำลังสังเกตพฤติกรรมเด็กช่วงเช้า พบว่าเด็กชาย ก. เดินเข้าไปใช้มือทูปศีรษะของเด็กชาย ข. แล้วทำท่าทางล้อเลียน ในลักษณะพฤติกรรมที่สังเกตพบนี้ถ้ายังเป็นช่วงแรกก่อนการทดลองเด็กชาย ข. จะแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทันที เช่น ตะโกนด่ากลับ หรือเตะสวนกลับไป แต่ผู้วิจัยพบว่าเด็กชาย ข. ไม่ได้แสดงออกว่าโกรธแต่อย่างใด เพียงแต่ยื่นหน้าไปมาดูว่ามีใครเห็นหรือไม่ แล้วเดินจากไป

2.2 วิเคราะห์บทสนทนาเพื่อศึกษาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐไร้สัญชาติ ระหว่างทดลองการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม

ผู้วิจัยนำประเด็นสำคัญที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐไร้สัญชาติ ระหว่างทดลองการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม มาสรุปโดยจำแนกตามพฤติกรรมที่แสดงออกตามลำดับดังนี้

ตัวอย่างที่ 1 พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์: ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา

ในระยะที่ 1 การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ เป็นการใช้กรณีตัวอย่างจากนิทาน ซึ่งมีเนื้อหาสาระ ประกอบด้วย การแก้ปัญหาทางสังคม การจัดการกับอารมณ์ของตนเอง และการเป็นเพื่อนที่ดี

เนื้อหา: การก้าวร้าว: พุดล้อเลียน ตั้งฉายา หมายถึง การพุดล้อเลียนเพื่อนที่อ่อนแอกว่า หรือมีความผิดปกติทางร่างกาย หรือตั้งฉายาเพื่อน เปรียบเทียบกับคน สัตว์ สิ่งของ พุดด้วยเสียงที่ดัง และพุดซ้ำกันหลายครั้ง เวลาพุดจะหัวเราะ หรือยิ้มไปด้วย

ขั้นที่ 1 เเชิญปัญหากรณีตัวอย่าง เป็นการเล่าเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก โดยการนำกรณีตัวอย่างจากนิทาน เนื้อหาของนิทานที่จะกระตุ้นให้เด็กคิดเกี่ยวกับความรู้สึกของตนกับปัญหาที่เกิดขึ้น ระบุปัญหาที่พบ และให้เด็กคิดแก้ปัญหา โดยครูมีบทบาทในการเป็นผู้กระตุ้นให้เด็กได้ฝึกคิดแก้ปัญหาเพื่อให้ได้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ คือการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีน้ำใจ หมายถึง การมีน้ำใจกว้างขวาง แสดงออกในลักษณะการเอาใจใส่ ดูแลช่วยเหลือเพื่อนด้วยความเต็มใจทั้งทางสีหน้า ท่าทาง คำพูด การกระทำ มีความจริงใจ ครูใช้นิทานเรื่องข้าวกล่องของสี่เกลอ เรื่องโดยทิพย์วรรณ แสงศรี ภาพโดยทวีวัฒน์ โพธิ์รัชต์ ของสำนักพิมพ์โลกหนังสือ "...วันนี้อากาศแสนดี ลูกช้าง ลูกหมี ลูกลิง และลูกกระต่าย จึงนำอาหารกลางวันมากินด้วยกันที่ได้ต้นไม้ใหญ่ โอ้โฮ! ข้าวกล่องของลูกช้าง ลูกหมี ลูกลิง นำกินจ้ดเลย แต่ทำไมข้าวกล่องของลูกกระต่ายมีแต่ไข่ต้มสีฟอง ลูกกระต่ายบอกเพื่อนๆ ว่า "แม่ของฉันต้องรีบไปเยี่ยมคุณยาย เลยไม่มีเวลาทำกับข้าวให้นะ" ลูกกระต่ายบอกพลางยกมือขึ้นเกาหูยาว ๆ ของตนอย่างขวยเขิน...ลูกช้าง ลูกหมี และลูกลิง มองข้าวกล่องของกันไปมา..."

ขั้นที่ 2 ทำความเข้าใจในสถานการณ์ โดยที่เด็กและผู้วิจัยสนทนาถึงความรู้สึกของเด็กที่มีต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาว่า

- เด็กรู้สึกอย่างไร (How do I feel?)

น้องเอ: "สงสารน้องกระต่ายมากเลยคะ"

น้องบี: "น้องกระต่ายต้องร้องไห้เลยคะ"

น้องซี: "ลูกช้าง ลูกหมี ลูกลิงสงสารลูกกระต่ายครับ"

- ปัญหาของเรื่องนี้คืออะไร (What is the problem?)

น้องเอ: "คุณยายของน้องกระต่ายไม่สบาย"

น้องดี: "แม่ของน้องกระต่ายไม่อยู่บ้าน"

น้องเอฟ: "แม่ของน้องกระต่ายไม่อยู่ ไปธุระ"

- เราจะทำอะไรได้บ้าง (What can I do?)

น้องเอฟ: "ให้เพื่อนแบ่งกับข้าวให้ครับ"

น้องเอ: "เราต้องช่วยเหลือเพื่อนคะ"

น้องไอ: "เราต้องรักเพื่อนครับ"

ขั้นที่ 3 กำหนดวิธีแก้ปัญหา

สถานการณ์ที่เกิดขึ้น

3.1 เด็กๆ และผู้วิจัยร่วมกันนำเสนอวิธีแก้ปัญหาเกี่ยวกับ

น้องเจ: “ให้ลูกช้าง ลูกหมี ลูกลิง แบ่งข้าวให้ด้วยครับ”

น้องเค: “แล้วให้น้องกระต่ายแบ่งไข่ต้มให้ลูกช้าง
ลูกหมี ลูกลิง ด้วยค่ะ”

น้องเอ็ม: “ให้แม่ของลูกช้างช่วยทำให้ครับ”

3.2 เด็กๆ และผู้วิจัยสนทนาเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากการใช้วิธี

แก้ปัญหาแต่ละวิธี

น้องเจ: “ถ้าเราแบ่งให้เท่าๆ กัน ทุกคนก็ได้กิน
เหมือนกันเลย”

น้องเค: “ได้กินเท่าๆ กันด้วยค่ะ”

น้องโอ: “ไม่ต้องให้แม่ของลูกช้างทำให้หรอกค่ะ”

ผู้วิจัย: “ทำไมค่ะ”

น้องโอ: “กับข้าวที่มีอยู่ทั้ง 4 กล่อง มีเยอะเยอะ
ให้แบ่งกันเหมือนน้องเจบอกดีกว่าค่ะ”

ขั้นที่ 4 หาทางเลือกวิธีการแก้ไขปัญหา

พร้อมบอกเหตุผลวิธีสนับสนุนการแก้ปัญหาที่เลือก

4.1 เด็กแต่ละคนเลือกรูปวิธีแก้ปัญหาที่ตนเองคิดว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุด

น้องเจ: “ผมเลือกแบ่งให้เท่าๆ กันครับ ทุกคนได้กิน
เหมือนกันเลยครับ”

น้องโอ: “หนูเลือกเหมือนน้องเจค่ะ อร่อยด้วย”

น้องดี: “หนูก็เลือกให้ลูกช้าง ลูกหมี ลูกลิง แบ่งข้าวให้
ลูกกระต่ายค่ะ”

น้องพี: “แล้วให้ลูกกระต่ายแบ่งไข่ต้มให้ลูกช้าง ลูกหมี
ลูกลิง ด้วยค่ะ”

4.2 เด็กทุกคนช่วยกันเลือกวิธีการแก้ไขปัญหาที่ดีที่สุด โดย
ผู้วิจัยและเด็กช่วยกันบันทึกผลการลงมติด้วยกันบนกระดาน

- “เด็กๆ ลงมติว่าให้ลูกช้าง ลูกหมี ลูกลิง แบ่งข้าวให้
ลูกกระต่าย และให้ลูกกระต่ายแบ่งไข่ต้มให้ลูกช้าง ลูกหมี
ลูกลิง”

ขั้นที่ 5 ดำเนินการแก้ปัญหาโดยบทบาทสมมติ ให้เด็กลงมือแก้ปัญหา
โดยใช้วิธีการที่เลือก

- ผู้วิจัยให้เด็กๆ เล่นบทบาทสมมติ เรื่องนิทานเรื่องข้าวกล่องของ
สี่เกลอ

ขั้นที่ 6 ประเมินผลการแก้ปัญหา ผู้วิจัยและเด็กร่วมกันสนทนาและแสดง
ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากการใช้วิธีแก้ปัญหา

- น้องโอ: “ทุกคนมีความสุขมากค่ะ”
- น้องพี: “น้องกระต่ายไม่ต้องร้องไห้ด้วยค่ะ”
- น้องดี: “ทุกคนต้องรักกัน ช่วยเหลือเพื่อนค่ะ”
- น้องเจ: “เราต้องไม่ให้เพื่อนร้องไห้ครับ”

ตัวอย่างที่ 2 พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ : ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา
ในระยะที่ 2 การฝึกทักษะการแก้ปัญหา เป็นการใช้โดยการใช้อารมณ์ตัวอย่างในเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นจริงจากการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไว้รัฐไว้สัญชาติ ระหว่าง
การทดลอง

ขั้นที่ 1 เเชิฐปัญหาจากสถานการณ์จริง โดยการใช้อารมณ์ที่เกิดขึ้น
จริงจากการสังเกตพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กในระหว่างการทดลอง “...ขณะที่เด็กๆ กำลัง
รับประทานอาหารกลางวันน้องโอ บอกกับเพื่อนๆ ว่า ..เค้าเคยไปอำเภอฟางมาแล้วนะ.. น้องคิว
บอกว่า..ไม่เชื่อหรอก โกหกละสิ.. น้องโอบอกว่า ..ไม่ได้โกหกนะ.. น้องคิว บอกอีกว่า ..ถ้าโกหกเย็น
นี้เดินกลับบ้านขอให้อรชช ...”

ขั้นที่ 2 ทำความเข้าใจในสถานการณ์ โดยที่เด็กและผู้วิจัยสนทนาถึง
ความรู้สึกของเด็กที่มีต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาว่า

- เด็กรู้สึกอย่างไร (How do I feel?)

น้องเอส: “ไม่อยากให้เพื่อนทะเลาะกัน”

น้องที: “อยากให้เพื่อนพูดความจริง”

- ปัญหาของเรื่องนี้คืออะไร (What is the problem?)

น้องโอ บอกกับเพื่อนๆ และผู้วิจัยว่า เคยไปอำเภอดงกับคุณแม่จริงๆ ไม่ได้โกหก เพราะมีป่าทำงานที่สวนส้มที่ฝั่ง”

น้องยู: “เราเชื่อว่าน้องโอไม่ได้โกหก”

น้องวี: “อยากให้เพื่อนพูดเพราะๆ”

- เราจะทำอะไรได้บ้าง (What can I do?)

น้องดี: “ให้เพื่อนขอโทษ”

ขั้นที่ 3 กำหนดวิธีแก้ปัญหา

3.1 เด็กๆ และผู้วิจัยร่วมกันนำเสนอวิธีแก้ปัญหาเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

น้องดี: “ให้น้องคิวขอโทษน้องโอ”

น้องเอฟ: “ไม่ให้พูดไม่เพราะอีก”

3.2 เด็กๆ และผู้วิจัยสนทนาเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากการใช้วิธีแก้ปัญหาแต่ละวิธี

น้องเอ: “ถ้าเราพูดเพราะ เราก็จะมีความสุข”

น้องแอล: “เราก็จะไม่ทะเลาะกันด้วย”

ขั้นที่ 4 หาทางเลือกวิธีการแก้ไขปัญหา

4.1 เด็กแต่ละคนเลือกวิธีแก้ปัญหาที่ตนเองคิดว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุด พร้อมบอกเหตุผลวิธีสนับสนุนการแก้ปัญหาที่เลือก

น้องแอล: “ให้พูดขอโทษ”

น้องที: “พูดขอโทษแล้ว ยกโทษให้ เราก็จะไม่ทะเลาะกัน

4.2 เด็กทุกคนช่วยกันเลือกวิธีการแก้ไขปัญหาคือวิธีที่ดีที่สุด โดยผู้วิจัยและเด็กช่วยกันบันทึกผลการลงมติด้วยกันบนกระดาน

- “เด็กๆ ลงมติว่าให้น้องคิวพูดขอโทษน้องโอ และจะไม่พูดไม่เพราะอีก”

ขั้นที่ 5 ดำเนินการแก้ปัญหาโดยแสดงบทบาทสมมติ ให้เด็กลงมือ
แก้ปัญหาโดยใช้วิธีการที่เลือก

- ผู้วิจัยให้เด็กๆ เล่นบทบาทสมมติ ตามได้ลงมติวิธีการแก้ไข
ปัญหาที่ได้เลือก

ขั้นที่ 6 ประเมินผลการแก้ปัญหา ผู้วิจัยและเด็กร่วมกันสนทนาและ
แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากการใช้วิธีแก้ปัญหา

- เด็กๆ ทุกคนมีความสุขมาก ที่ได้ร่วมกันแก้ไขปัญหาด่าง ๆ

ตัวอย่างที่ 3 ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ

ในระยยะที่ 1 การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ เป็นการใช้กรณีตัวอย่างจากนิทาน ซึ่งมี
เนื้อหาสาระ ประกอบด้วยการแก้ปัญหาทางสังคม การจัดการกับอารมณ์ของตนเอง และการเป็น
เพื่อนที่ดี

พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ : ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ

การทำร้ายร่างกาย: การใช้ของแข็ง/มือ ทูบ ตี ต่อย หยิก หรือใช้เท้าเตะไปบน
ร่างกายของเพื่อน เมื่อเด็กไม่พอใจหรือต้องการสิ่งของบางสิ่งบางอย่าง

ขั้นที่ 1 เเชิขปัญหากรณีตัวอย่าง โดยการเล่าเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมที่
เป็นปัญหาของเด็ก โดยการใช้กรณีตัวอย่างจากนิทาน เนื้อหาของนิทานที่จะกระตุ้นให้เด็กคิด
เกี่ยวกับความรู้สึกของตนกับปัญหาที่เกิดขึ้น ระบุปัญหาที่พบ และให้เด็กคิดแก้ปัญหา โดยครูมี
บทบาทในการเป็นผู้กระตุ้นให้เด็กได้ฝึกคิดแก้ปัญหาเพื่อให้ได้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ คือเคารพ
สิทธิ ความคิดเห็นของผู้อื่น มีพฤติกรรมที่ไม่ล่วงเกิน ล่วงละเมิดสิทธิของเพื่อน ยอมรับฟังความ
คิดเห็นของเพื่อน ครูใช้นิทานเรื่องน้องพลอยอยากเล่น... เรื่องโดยพี่วรรรท ภาพโดยพี่ประกัสสร
สำนักพิมพ์ดอกหญ้า “...น้องพลอย และเพื่อนๆ ชอบมานั่งเล่นได้ต้นไม้ที่สนามเด็กเล่น หลังจาก
รับประทานอาหารกลางวันเสร็จทุกวัน วันหนึ่งน้องพลอยชวนเล่นไล่จับ แต่น้องมันนี่ บอกว่าเล่น
ชายของดีกว่า น้องพลอยบอกว่าอยากเล่นไล่จับนี้ ไม่อยากเล่นชายของ แต่น้องมันนี่บอกว่าเพิ่ง
จะเล่นไล่จับเมื่อวานนี้ วันนี้เราเล่นชายของกันนะ พุงนี้ค่อยเล่นไล่จับแต่น้องพลอยไม่ยอม ผลัก
น้องมันนี่จนล้มลง เพื่อนๆ เห็นดังนั้น จึงบอกว่า น้องมันนี่พุดกนะ วันนี้เราเล่นชายของ พุงนี้ค่อย
เล่นไล่จับ แต่น้องพลอยก็ไม่ยอม ยืนยันว่าจะเล่นไล่จับ...”

ขั้นที่ 2 ทำความเข้าใจในสถานการณ์ โดยที่เด็กและผู้วิจัยสนทนาถึงความรู้สึกของเด็กที่มีต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาว่า

- เด็กรู้สึกอย่างไร (How do I feel?)

น้องเอ: “รู้สึกเศร้าจังที่เพื่อนทะเลาะกัน”

น้องบี: “ไม่อยากให้ใครๆ ทะเลาะกัน”

- ปัญหาของเรื่องนี้คืออะไร (What is the problem?)

น้องซี: “น้องพลอยไม่ยอมฟังเพื่อนเลย”

น้องดี: “น้องพลอยแกล้งเพื่อน”

- เราจะทำอะไรได้บ้าง (What can I do?)

น้องบี: “บอกน้องพลอยว่าถ้าไม่ฟัง แกล้งเพื่อน
อีกหน่อยเพื่อนจะไม่เล่นด้วยนะ”

น้องแอล: “เราต้องรักเพื่อนครับ”

ขั้นที่ 3 กำหนดวิธีแก้ปัญหา

3.1 เด็กๆ และผู้วิจัยร่วมกันนำเสนอวิธีแก้ปัญหาเกี่ยวกับ
สถานการณ์ที่เกิดขึ้น

น้องที: “ให้น้องพลอยขอโทษน้องมันนี่”

3.2 เด็กๆ และครูสนทนาเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากการใช้วิธี
แก้ปัญหาแต่ละวิธี

น้องบี: “ให้น้องมันนี่ยกโทษให้น้องพลอย”

ขั้นที่ 4 หาทางเลือกวิธีการแก้ไขปัญหา

4.1 เด็กแต่ละคนเลือกวิธีปัญหาที่ตนเองคิดว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุด
พร้อมบอกเหตุผลวิธีสนับสนุนการแก้ปัญหาที่เลือก

น้องเจ: “ให้น้องพลอยขอโทษน้องมันนี่ น้องมันนี่
ยกโทษให้น้องพลอย เพราะเพื่อนกันต้องรักกัน
ไม่โกรธกัน”

4.2 เด็กทุกคนช่วยกันเลือกวิธีการแก้ไขปัญหาที่ดีที่สุด โดยครู
และเด็กช่วยกันบันทึกผลการลงมติด้วยกันบนกระดาน

- “เด็กๆ ลงมติว่าให้น้องพลอยขอโทษน้องมันนี่ และน้องมันนี่
ยกโทษให้น้องพลอย เพราะเพื่อนกันต้องรักกัน ไม่โกรธกัน”

ขั้นที่ 5 ดำเนินการแก้ปัญหา โดยแสดงบทบาทสมมติ ให้เด็กลงมือ
แก้ปัญหาโดยใช้วิธีการที่เลือก

- ผู้วิจัยให้เด็กๆ เล่นบทบาทสมมติ นิทานเรื่อง

น้องพลอยอยากเล่น...

ขั้นที่ 6 ประเมินผลการแก้ปัญหา ผู้วิจัยและเด็กร่วมกันสนทนาและ
แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากการใช้วิธีแก้ปัญหา

- เด็กๆ ทุกคนมีความสุขมาก ที่ได้ร่วมกันแก้ไขปัญหาค่ะ

ตัวอย่างที่ 4 พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ : ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการ
กระทำ

ในระยะที่ 2 การฝึกทักษะการแก้ปัญหา เป็นการใช้โดยการใช้อุปกรณ์ตัวอย่างในเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นจริงจากการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไว้รัฐ ไร้สัญชาติ ระหว่าง
การทดลอง

ขั้นที่ 1 เมธิญปัญหาจากสถานการณ์จริง โดยการใช้สถานการณ์ที่เกิดขึ้น
จริงจากการสังเกตพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กในระหว่างการทดลอง "...วันหนึ่งหลังจากเด็กๆ
เข้าแถวเคารพธงชาติ ทำกิจกรรมหน้าเสาธงเสร็จเรียบร้อย ในขณะที่ห้องอนุบาลปีที่ 2 กำลังเดิน
แถวเข้าห้องเรียนอยู่นั้น น้องเอได้เอามือทูปไปที่หลังของน้องบีและผลักให้ล้มลง จึงไปชนกับ
น้องแอลที่เดินอยู่ข้างหน้าล้มลงไปด้วย จากนั้นน้องเอก็ได้ก้มลงเก็บลูกแก้วบนพื้นใส่กระเป๋ากางเกง
น้องเจยื่นร้องให้ ส่วนน้องบีเดินเข้าไปผลักน้องเอล้มลง ..."

ขั้นที่ 2 ทำความเข้าใจในสถานการณ์ โดยที่เด็กและครูสนทนาถึงความ
รู้สึกของเด็กที่มีต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาว่า

- เด็กรู้สึกอย่างไร (How do I feel?)

น้องพี: "สงสารน้องแอลค่ะ"

น้องอาร์: "ทำไมน้องเอต้องทูปหลังน้องบีด้วย"

น้องเอส: "คนที่ถูกทูป ต้องเจ็บมากแน่ๆ เลย"

- ปัญหาของเรื่องนี้คืออะไร (What is the problem?)

น้องเอ ที่รู้สึกว่ามันผิด ยืนก้มหน้า และพูดออกมาว่า

"ผมกลัวน้องบีเก็บลูกแก้วก่อนผมครับ"

น้องอาร์: "ลูกแก้วของใครไม่รู้ทำตกไว้"

- เราจะทำอะไรได้บ้าง (What can I do?)

น้องเอส: “เราต้องให้คนที่ทำผิดขอโทษ”

น้องยู: “แล้วให้ทุกคนเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิมด้วย”

ขั้นที่ 3 กำหนดวิธีแก้ปัญหา

สถานการณ์ที่เกิดขึ้น

3.1 เด็กๆ และผู้วิจัยร่วมกันนำเสนอวิธีแก้ปัญหาเกี่ยวกับ

น้องวี: “ให้น้องเอขอโทษ น้องบีกับน้องแอล”

น้องวาย: “ให้เอาลูกแก้วไปไว้ที่คุณครูด้วย”

แก้ปัญหาแต่ละวิธี

3.2 เด็กๆ และผู้วิจัยสนทนาเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากการใช้วิธี

น้องวี: “ถ้าน้องเอขอโทษ ทุกคนก็จะสบายใจ”

น้องคิว: “อยากให้เรารักกันด้วย ไม่ทะเลาะกัน”

ขั้นที่ 4 หาทางเลือกวิธีการแก้ไขปัญหา

พร้อมบอกเหตุผลวิธีสนับสนุนการแก้ปัญหาที่เลือก

4.1 เด็กแต่ละคนเลือกวิธีปัญหาที่ตนเองคิดว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุด

น้องคิว: “ให้น้องเอขอโทษ”

น้องไอ: “ถ้าน้องเอขอโทษ

น้องบีกับน้องแอลก็ไม่โกรธแล้ว”

ผู้วิจัยและเด็กช่วยกันบันทึกผลการลงมติด้วยกันบนกระดาน

4.2 เด็กทุกคนช่วยกันเลือกวิธีการแก้ไขปัญหาที่ดีที่สุด โดย

- “เด็กๆ ลงมติว่าให้น้องเอขอโทษและนำลูกแก้วไปเก็บไว้ที่

คุณครู”

แก้ปัญหาโดยใช้วิธีการที่เลือก

ขั้นที่ 5 ดำเนินการแก้ปัญหา โดยแสดงบทบาทสมมติ ให้เด็กลงมือ

- ผู้วิจัยให้เด็กๆ เล่นบทบาทสมมติ ตามได้ลงมติวิธีการแก้ไข

ปัญหาที่ได้เลือก

ชั้นที่ 6 ประเมินผลการแก้ปัญหา ผู้วิจัยและเด็กร่วมกันสนทนาและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้นจากการใช้วิธีแก้ปัญหา

น้องวี: “น้องปีกับน้องแอล ไม่โกรธน้องเอแล้ว”

น้องไอ: “ต่อไปทุกคนต้องรักกันนะ”

ข้อความข้างต้น สรุปได้ว่า การใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไว้รัฐ ไร้สัญชาติ ได้สนับสนุนและเปิดโอกาสให้เด็กทุกคนได้แสดงความคิดเห็น แสดงความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ เป็นการเด็กฝึกปฏิบัติผ่านสถานการณ์ที่แสดงความสัมพันธ์เชิงสังคมจะช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และสามารถปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมของตนเอง และเป็นการกระตุ้นให้เด็กคิดวิเคราะห์และแก้ปัญหาด้วยตนเองผ่านกรณีตัวอย่าง ช่วยพัฒนาทักษะในการจัดการปัญหาในชีวิตประจำวันได้ และเด็กสามารถเข้าใจความรู้สึกของตนเองและผู้อื่นจะช่วยให้เกิดความสามารถในการจัดการพฤติกรรมของตนเอง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ใน 2 ด้าน ได้แก่ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา และด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานของการศึกษาผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติครั้งนี้ว่า เด็กกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ น้อยกว่ากลุ่มควบคุม และเด็กกลุ่มทดลอง มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์น้อยกว่ากลุ่มควบคุม

การศึกษาคั้งนี้ประชากร คือเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ อายุ 5-6 ปี สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยกลุ่มตัวอย่างคือเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ อายุ 5-6 ปี กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2554 จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน ที่ใช้กิจกรรมตามรูปแบบการสอนแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล จากศูนย์การเรียนรู้วัดป่าเป้า อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และกลุ่มควบคุมจำนวน 20 คน ที่ใช้การสอนแบบปกติ จาก โรงเรียนชุมชนบ้านบวกรกน้อย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล เป็นแบบสังเกตที่มีลักษณะการให้คะแนนเป็นตารางแบบรายการ ประกอบด้วยแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล แบบบันทึกความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล และแบบประเมินค่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล โดยสังเกตเด็กเป็นรายบุคคล และการให้คะแนนซึ่งสามารถแยกแยะระดับต่างๆ ของการแสดงพฤติกรรมของเด็กได้ แบบสังเกตพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล เป็นแบบสังเกตที่มีความตรงเชิงเนื้อหา มีค่าความเที่ยงอยู่ที่ 0.798

แผนการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นการจัดการเรียนการสอนที่นำกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมไปใช้ในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ แบ่งเป็น 2 ระยะ ระยะที่ 1 การเรียนรู้การแก้ปัญหา ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 เผชิญปัญหาผ่านนิทาน เป็นการเล่าเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก โดยการใช้เรื่องราวจากนิทาน ซึ่งมีเนื้อหาสาระประกอบด้วย การแก้ปัญหาทางสังคม การจัดการกับอารมณ์ของตนเอง และการเป็นเพื่อนที่ดี ขั้นที่ 2 ทำความเข้าใจปัญหา ขั้นที่ 3 กำหนดวิธีแก้ปัญหา ขั้นที่ 4 เลือกวิธีแก้ไขปัญหา ขั้นที่ 5 ดำเนินการแก้ปัญหาโดยใช้บทบาทสมมติ ขั้นที่ 6 ประเมินผลการแก้ปัญหา ระยะที่ 2 การฝึกทักษะการแก้ปัญหา ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 เผชิญปัญหาผ่านสถานการณ์จริง เป็นการเล่าเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก โดยการใช้กรณีตัวอย่างในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง จากการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ในระยะที่ 1 ขั้นที่ 2 ทำความเข้าใจปัญหา ขั้นที่ 3 กำหนดวิธีแก้ปัญหา ขั้นที่ 4 เลือกวิธีแก้ไขปัญหา ขั้นที่ 5 ดำเนินการแก้ปัญหาโดยใช้บทบาทสมมติ ขั้นที่ 6 ประเมินผลการแก้ปัญหา

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ทำการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง และทำการทดลองโดยใช้กิจกรรมตามรูปแบบการสอนแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม สำหรับกลุ่มทดลอง และกิจกรรมการสอนแบบปกติสำหรับกลุ่มควบคุม ดำเนินการทดลองเป็นเวลา 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 30 นาที และทำการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยมีดังนี้

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน แสดงว่า ก่อนเรียนเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไม่แตกต่างกัน

2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ก่อนและหลัง การทดลองของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน แสดงว่า หลังการทดลอง กลุ่ม ควบคุมมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไม่แตกต่างจากก่อนทดลอง

4. ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

5. หลังการทดลองค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาทะของกลุ่มทดลอง เท่ากับ .65 (S.D. = .49) ด้าน พฤติกรรมที่แสดงออกทางวาทะของกลุ่มควบคุม เท่ากับ 2.25 (S.D. = .76) และเมื่อใช้สถิติ ทดสอบค่า t พบว่า หลังการทดลองค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาทะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

6. หลังการทดลองค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ ของกลุ่มทดลอง เท่ากับ .35 (S.D. = .49) ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาทะของกลุ่มควบคุม เท่ากับ 2.10 (S.D. = .55) และเมื่อใช้สถิติ ทดสอบค่า t พบว่า หลังการทดลองค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล ไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ด้านพฤติกรรมที่แสดงออกทางการกระทำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

เด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ที่ได้รับการใช้รูปแบบการสอนแบบการประมวลข้อมูลทาง สังคม มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์น้อยกว่าก่อนการทดลอง และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ของเด็กที่ได้รับการใช้รูปแบบการสอนแบบการประมวลข้อมูล ทางสังคม มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์น้อยกว่ากลุ่มควบคุม

การอภิปรายผล

การศึกษาผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อ พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ สามารถอภิปราย ได้ดังนี้

1. ด้านกระบวนการดำเนินการกิจกรรมกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม

1.1. ผลที่ได้จากการวิจัย การวิจัยเพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ พบว่า เด็กที่ร่วมรับการในรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงกว่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ของเด็กที่ได้รับการใช้การสอนแบบปกติ แสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม ช่วยพัฒนาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์มากกว่าการใช้การสอนแบบปกติ เนื่องจากการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม เป็นกิจกรรมที่เด็กได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น เด็กได้เรียนรู้พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ผ่านการฟังนิทาน และได้เรียนรู้ความรู้สึกของตัวเองละคร เด็กได้ฝึกคิดแก้ปัญหา ได้เรียนรู้การแยกแยะและจำแนก เข้าใจความรู้สึกของตนเอง ผู้อื่น และการจัดการกับพฤติกรรมของตนเองและเรียนรู้ความรู้สึกตัวเองผ่านการเล่นบทบาทสมมติ และสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้น เด็กจึงได้เรียนรู้การแสดงออกพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่อผู้อื่น เข้าใจและเรียนรู้ความรู้สึกของผู้อื่นเมื่อถูกกระทำ ซึ่งเด็กสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับ Huffman, Mehlinger และ Kerivan, (2000 อ้างถึงใน Honig, 2000) ว่าเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องพัฒนาให้เด็กทุกคนได้รับโอกาสในการปลูกฝังทัศนคติ ค่านิยม ที่ถูกต้องและเหมาะสม เพื่อลดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และควรเน้นให้เด็กมีความเข้าใจความรู้สึกในอารมณ์ของตน การแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่เป็นที่ยอมรับในสังคมผ่านการฝึกปฏิบัติ

2. ด้านการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับเด็กมีผลต่อการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็ก

2.1 ความต้องการของเด็กแต่ละคนแตกต่างกัน ดังนั้นกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคม จึงมีความเหมาะสมอย่างยิ่งที่เด็กจะได้เรียนรู้การแสดงออกพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่อผู้อื่น เข้าใจและเรียนรู้ความรู้สึกของผู้อื่นเมื่อถูกกระทำ ถือเป็นความช่วยเหลือส่งเสริมและลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็ก สอดคล้องกับ จีระพันธุ์ พูลพัฒน์ (2548) กล่าวว่าความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน อาจเกิดจากตัวเด็กเอง จากเพื่อนในชั้นเรียน หรือจากครู ซึ่งจะนำไปสู่การมีปัญหาด้านสภาวะทางจิตใจ เด็กมักจะแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์จนทำให้ตนเองและเพื่อนๆ ตลอดจนจนถึงครูได้รับความเดือดร้อน รำคาญใจ และเด็กที่มีปัญหาเหล่านี้มักจะมีผลการเรียนต่ำ ครูจึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่สุดในการป้องกันและการแก้ไขปัญหาด้านสภาวะทางจิตใจ ถ้าครูสามารถป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างเหมาะสมและถูกวิธี ก็จะไม่กระทบกระเทือนกับกิจกรรมการเรียนการสอนของเด็กทั้งชั้น ซึ่งหมายถึงว่าครูต้องวางแผนปฏิบัติที่ทำให้เกิดสภาพแวดล้อมที่มี

ระบบและส่งเสริมการเรียนรู้ การวางแผน และการจัดการกิจวัตรประจำวันและกระบวนการทำงาน ระบบสำหรับการดูแลปัญหาพฤติกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นและรบกวนชั้นเรียน

2.2 การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนที่ลดการกระตุ้นเร้าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์สำหรับเด็ก ทำให้เด็กอยู่สภาวะที่อบอุ่น และปลอดภัย ระหว่างเด็กกับเด็ก เด็กกับครู ส่งเสริมสัมพันธภาพ ปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ซึ่งช่วยให้เด็กมีจิตใจที่สงบ สอดคล้องกับ Kauchak และ Eggen (1998) กล่าวว่า การสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูกับเด็กเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีในการปรับเปลี่ยนมุมมองเกี่ยวกับตนเองของครูและเด็กให้มีความหมายตรงกันมากขึ้น ทั้งนี้ ก็เพื่อหลีกเลี่ยงการทำทนาย ความตึงเครียดต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ ดังนั้น ครูต้องมีการเตรียมความพร้อมทางด้านความรู้ และหลักการทางจิตวิทยาเพื่อกระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และวิธีการแก้ไขพฤติกรรมอย่างถูกต้อง

2.3 ครูที่ให้ความเอาใจใส่กับเด็ก ให้ความเข้าใจ รู้จักเด็ก และเฝ้าสังเกตเด็กเป็นรายบุคคล มีความกระตือรือร้นที่จะช่วยเหลือเด็กอย่างเต็มที่ สามารถให้ความช่วยเหลือเด็กได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับ Lyman และ Hembree-Kigin (1994) อ้างถึงใน Cooke, (2007) กล่าวว่า การใช้รูปแบบการสอนแบบประมวลข้อมูลทางสังคมในสถานการณ์ต่างๆ นั้น ครูมีบทบาทหน้าที่ในการเป็นผู้สนับสนุน ผู้แนะนำ ผู้กระตุ้นให้เด็กได้ฝึกคิดแก้ปัญหา เด็กจะได้เรียนรู้การแยกแยะ และจำแนกอารมณ์ความรู้สึกของตนเอง ผู้อื่น และการจัดการกับอารมณ์ของตนเอง นอกจากนี้ สุปรียา วงษ์ตระหง่าน (2546) กล่าวว่า บทบาทครูในการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาพฤติกรรมเชิงสังคมของเด็กว่า บทบาทของครูจะเปลี่ยนไปจากเดิมโดยครูจะเป็นผู้คอยกระตุ้นให้เด็กคิดหาคำตอบ และควบคุมการสนทนาให้อยู่ในประเด็น ครูต้องมีความสามารถในการสื่อสาร คอยเป็นผู้ชี้แนะให้เด็กให้ฝึกการคิดแก้ปัญหา ยังสอดคล้องกับอัลเบิร์ต แบนดูรา ที่ได้อธิบายว่า การเลียนแบบเกิดจากการสังเกตตัวแบบ การสังเกตส่งผลให้เกิดการทำงานที่มีประสิทธิภาพในความรู้ ความคิด การจดจำ (cognitive process)

2.4 ความมั่นใจในตนเองของเด็กวัยอนุบาลไว้รัฐ ไร้สัญชาติ การทดลองช่วงแรกๆ เด็กยังมีความกลัว ความอาย ความไม่ไว้วางใจ และความไม่กล้าแสดงออก แต่เมื่อครูให้ความรัก ความสนิทสนม เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกทางด้านความคิด เด็กจะเกิดความไว้วางใจ ความเชื่อใจ และการยอมรับจนกลายเป็นความเชื่อมั่นในตนเอง เห็นได้จากการแสดงบทบาทสมมติครั้งแรกของเด็ก เด็กจะเกิดความไม่เชื่อมั่น ครูจะต้องอยู่ใกล้ๆ คอยให้กำลังใจ กระตุ้นให้คิด กระตุ้นให้ถาม กระตุ้นให้พูด ซึ่งสอดคล้องกับ Kauchak และ Eggen (1998) กล่าวว่า การสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูกับเด็กเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีในการปรับเปลี่ยนมุมมองเกี่ยวกับตนเองของครูและเด็กให้มี

ความหมายตรงกันมากขึ้น ทั้งนี้ ก็เพื่อหลีกเลี่ยงการทำทลาย ความตึงเครียดต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ ทำให้เด็กกล้าที่จะแสดงความคิดเห็น เข้าใจความรู้สึกของตัวละคร เข้าใจปัญหาในกรณีตัวอย่าง เข้าใจปัญหาในสถานการณ์จริงที่เด็กได้พบ เด็กสามารถทำความเข้าใจในสถานการณ์ กำหนดวิธีแก้ปัญหา เลือกวิธีแก้ไขปัญหา ดำเนินการแก้ปัญหา ประเมินผลการแก้ปัญหา และสามารถเชื่อมโยงจากนิทานมาสู่การปฏิบัติตนในชีวิตประจำวันได้ เนื่องจากครูใช้นิทานเป็นเครื่องมือในการสอดแทรกพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และใช้คำถามเป็นตัวกระตุ้นความคิดเห็น รวมถึงการเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็น ซึ่งเป็นการพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติจริงต่อไป

ข้อเสนอแนะในการนำการวิจัยไปใช้

1. ครูหรือผู้สนใจนำกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาลไปบูรณาการกับเนื้อหาสาระของกิจกรรมการสอนต่างๆ ควรทำความเข้าใจกับองค์ประกอบต่างๆ อย่างละเอียดได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา และการประเมินผล โดยเฉพาะอย่างยิ่งขั้นตอนของกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล เพื่อให้สามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง
2. ขั้นตอนต่างๆ ของกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล สามารถนำไปดัดแปลงให้เหมาะสมกับเวลาได้ แต่ควรจัดกิจกรรมและลำดับขั้นตอนต่างๆ ให้ครบตามที่กำหนดไว้ทุกขั้นตอน เพื่อให้เด็กได้รับการพัฒนาอย่างเป็นขั้นเป็นตอน ซึ่งจะทำให้การจัดกิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กวัยอนุบาล เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรเพิ่มการทำงาน และการจัดกิจกรรมโดยให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการประเมิน และการวางแผน เนื่องจากผู้ปกครองคือบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดเด็กมากที่สุด การอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัวจึงมีผลทำให้พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กปรับเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นกว่าเดิมได้
2. ควรมีการนำการใช้กิจกรรมตามรูปแบบการประมวลข้อมูลทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ไปใช้กับเด็กนักเรียนในระดับชั้นต่างๆ ต่อไป

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- เขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1, สำนักงาน. (2552). **เอกสารประกอบ: การจัดการศึกษาสำหรับเด็กต่างวัฒนธรรมสู่ประชาคมอาเซียน**. เชียงใหม่: กลุ่มนโยบายและแผน.
- เขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1, สำนักงาน. (2552). **ศูนย์การเรียนรู้วัดป่าเป้า ระดับปฐมวัย**. เชียงใหม่: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1.
- เขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 3, สำนักงาน. (2551). **นโยบายการดำเนินงานสำหรับเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ**. เชียงใหม่: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1.
- จิระพันธุ์ พูลพัฒน์. (2548). **ความเข้าใจสำคัญเพื่อการทำงานกับเด็กปฐมวัย**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- ชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์. (2552). **การจัดการศึกษาสำหรับเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- ดารณี อุทัยรัตนกิจ. (2544). **การศึกษาสาเหตุของปัญหาของนักเรียน และแนวทางแก้ไขปัญหาในห้องเรียน**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- ธงชัย พรหมพันธ์, ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านแม่สุนน้อย. **สัมภาษณ์**, 19 มกราคม 2553.
- นโยบายและแผนการศึกษา, สำนัก. (2552). **การจัดการศึกษาสำหรับเด็กต่างด้าว**. **วารสารการศึกษาไทย** 58 (กรกฎาคม) : 6 – 8.
- นิทัศน์ หิรัญสุข, ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านเวียงหวาย. **สัมภาษณ์**, 19 มกราคม 2553.
- นิภาพร คำโพธิ์, ครูจ้างสอน ศูนย์การเรียนรู้วัดป่าเป้า. **สัมภาษณ์**, 19 มกราคม 2553.
- นัยน์ชนก ศรีทองสุข. (2547). **การศึกษาการจัดการพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กอนุบาลของครูประจำชั้น ในกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). **เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม**. กรุงเทพมหานคร: แวันแก้ว.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2547). **ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วารี ถิระจิตตร. (2545). **การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2546). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2550). **จิตวิทยาเด็กที่มีลักษณะพิเศษ**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: หมอชาวบ้าน.

ศรียา นิยมธรรม. (2550). **ทัศนศิลป์เพื่อการศึกษพิเศษ**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: แว่นแก้ว.

สมพร สุทัศนีย์. (2544). **จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมโภชน์ เขียมสุภาษิต. (2549). **ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุภาพจิต, กรม. (2547), **ปัญหาสังคม**. กรุงเทพมหานคร: อักษรวิพัฒน์.

สุปรียา วงษ์ตระหง่าน. (2546). **หลักการนิเทศการศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

สุภาดา พูนศรีโชติ,ศึกษานิเทศก์ชำนาญการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
เชียงใหม่ เขต 3. **สัมภาษณ์**, 19 มกราคม 2553.

ภาษาอังกฤษ

Cooke, et al. (2007). The effects of city-wide implementary of Second Step on elementary school students' prosocial and aggressive behaviors. *The Journal of Primary Prevention* 8 (November) : 7-21.

Crick and Dodge. (1994). A Review and Reformulation of Social Information-Processing Mechanisms in Children's Social Adjustment. *Psychological Bulletin*, 115.

Essa, E. (2003). *A Practical guide to solving preschool behavior problem*. 5th ed. United States of America: Delmar learning.

Honig, A. S. (2007). Understanding and working with non-compliant and aggressive young children. *Early Child Development and Care* 8 (December) : 1007-1023.

Kandel and Kupferman. (1995). **Emotional essentials of neural science and behavior.**

Norwalk, CI: Appleton & Lange.

Kauchak, D.P. and Eggen, P.D. (1998). **Learning and teaching : research-**

based method. Boston: Allyn and Bacon.

Mayer, G.R. (1999). **Constructive discipline for school personal.** [Online] Available from:

<http://www.questia.com/ P.M..qst?a=0&se=gglsc&d =5001899655&er=deny>